

NIEUWE AVONTUREN

Lord Luster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

EEN GEWAAGDE WEDDENSCHAP

N° 2255

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een gewaagde Weddenschap

HOOFDSTUK I

ONDANK IS 'S WERELDS LOON

New York... In het doolhof, dat de chaos van de straten ten zuiden van de Veertiende Straat vormt, staat tussen Centre Street en Centre Market Place een log, langgerekt gebouw, dat elke New Yorker kent en dat hij de vreemdeling met een zekere trots zal aanwijzen als The Police Headquarters, met andere woorden het Hoofdbureau van Politie, waar alle draden samenkomen, die de wet over de reusachtige wereldstad heeft gespannen ter bestrijding van de misdaad en tot bescherming van de rechtschapen burger. Het staat daar op een voor het doel zeer gunstige plek, namelijk vlak bij de iets zuidelijker ge-

legen nog altijd enigszins beruchte buurten: The Bowery en Chinatown.

Het was omstreeks elf uur in de ochtend, toen Hoofdcommissaris Harper op enigszins plechtige wijze achterover ging leunen in zijn gemakkelijke bureaustoel en zijn blikken liet gaan over een achtal commissarissen, die in een wijde boog voor zijn bureau waren gezeten, met strakke gezichten, en blijkbaar op een of andere mededeling wachtende.

Hij was gezeten achter een breed, lang bureau-ministre, dat schuins voor een der drie brede, van stevige traliën voorzien ramen stond van het vertrek, dat op de eerste verdieping was.

Aan de korte zijde van dat bureau, met zijn gelaat naar het raam gekeerd, zat een griffier voor zijn schrijfmachine, die bezig was een of ander stuk over te typen, en zich daarmee haastte, want de machine ratelde, alsof er een mitrailleur werd afgevuurd, en klaarblijkelijk was het wachten alleen nog maar op hem.

Wat de commissarissen betreft, zij waren een voor een binnen gekomen en de eerste zat daar zeker minstens al een half uur, zonder dat er een woord met hem gewisseld was.

Maar eindelijk zweeg de machine, de griffier maakte 't blad papier los, wierp er een vluchtige blik op en verklaarde:

— Ik ben klaar, mijnheer.

— Het werd tijd, mijnheer Duke, het werd meer dan tijd, zei Harper, die sedert enige ogenblikken ongeduldig met zijn knokkels op het blad van zijn bureau had geklopt, hetgeen nu juist niet de ware methode is, om iemand, die haastig iets moet afmaken, op zijn gemak te stellen.

Nu was het volkomen stil in het vertrek.

Men hoorde niets anders dan het gerucht daarbuiten, in de Centre Street, en in de dichtbij liggende, drukke Canal Street.

Harper had een potlood genomen, speelde er wat mede, en keek naar buiten, waarschijnlijk om zijn gedachten te kunnen verzamelen.

Vanwaar hij zat kon hij, door het raam kijkende, juist het grootste gedeelte van de locale gevangenis zien, en bijna het gehele New York Country Court House, anders gezegd, het Paleis van Justitie. Laatstgenoemd gebouw vertoont een bouwstijl, die waarschijnlijk geïnspireerd is op de laat-Italiaanse Renaissance, met zijn grote boogvormige vensters, zijn vier zware kolommen naast de monumentale ingang, en zijn zonderlinge tierelantijntjes en versierselen boven en tussen de ramen in.

Het Paleis van Justitie is van de gevangenis gescheiden door het verlengde van de Franklinstraat, en de beide gebouwen zijn verbonden door een lichtbrug, die een imitatie lijkt te zijn van een soortgelijke brug in Venetië. Zelfs

de naam hebben zij gemeen, want zowel in de Lagunenstad, als in het moderne New York heeft de spraakmakende gemeente deze lichtbruggen gedoopt met de naam: « Brug der Zuchten ».

In elk geval is die naam niet slecht gevonden, want langs deze lichtbrug over de Franklin Street, die ongeveer acht meter boven de begane grond ligt, van alle zijden is afgesloten en licht ontvangt door een viertal boogvormige ramen, links zowel als rechts, worden de gevangenen gevoerd, die zitten opgesloten in het massieve, grote gevangenisgebouw, en door de rechter in het Paleis van Justitie moeten worden verhoord.

Voor menige misdadiger heeft dit kleine bruggetje een nog vreselijker betekenis gekregen, wanneer het de overgang beduidde van het leven naar de dood; dan had de jury in het Paleis van Justitie het noodlottig woord gesproken, dat hem verwees naar de elektrische stoel, en zijn gang over de Brug der Zuchten was de allerlaatste geweest.

Misschien inspireerde dit gezicht Mr. Harper, want hij begon plotseling te praten met een diepe, wat schorre stem, telkens ophoudend om te kuchen, waarbij hij de smalle, witte hand met een keurig gebaar voor de mond bracht, wat een weinig dwaas stond, want hij trok er een zeer bars gezicht bij.

— Mijneheren, zo begon hij. Ik heb u hier laten ontbieden om met u te spreken over een zaak van groot gewicht, die ons aller aandacht gedurende lange tijd in beslag zal moeten nemen, naar ik vrees.

Hij wachtte even, keek de kring van commissarissen rond, die daar allen in dezelfde houding zaten, met hun hoofdedksel op hun knieën, en vervolgde toen:

— Mijneheren, wij mogen het er thans voor houden, dat de beruchte Bende van het Kwade Oog, die New York jaren achtereen met schrik en ontzetting heeft weten te vervullen, thans tot het verleden behoort. Ik wil niet ontkennen, dat er hier en daar nog enig teken van leven valt te bespeuren, maar die laatste stuiprekkings zullen ook wel spoedig ophouden, en dan mogen

wij zeggen, dat er, dank zij de voortvarendheid, de schrandtheid en de ijver van de New Yorkse politie, een einde is gemaakt aan een schrikbewind, dat ons over het hoofd dreigde te groeien.

Harper hield weer een ogenblik op, als verwachtte hij tegenspraak. Toen deze uitbleef, vervolgde hij met stemverheffing:

— Ik spreek van de ijver en de schrandtheid van de politie, en daar blijf ik bij. Ik had eigenlijk gedacht, dat een uwer de naam zou noemen van John Raffles.

— Dat was ik ook van plan, chef, zei één van de commissarissen rustig. Ik zal mij er wel voor wachten, een aanmerking te maken op de ijver van onze mannen, die gedaan hebben, wat zij konden, maar het moet mij toch van het hart, dat wij met onze maatregelen tegen de Bende niet zouden staan, waar wij nu staan, wanneer John Raffles ons daarbij niet zeer krachtadig geholpen had. De moed van onze mannen werd bij hem tot waaghalzerij, onze ijver was bij hem een arbeid van dag en nacht, en wat onze schrandtheid betreft, men mag ze in Raffles gerust genie noemen.

— Ik merk, niet zonder enige verwondering, commissaris Curwood, dat u de belangen van die Raffles warm bepleit, zei Harper op scherpe toon.

— Zijn belangen bepleit? hernam Curwood langzaam. Pardon, daaraan heb ik niet gedacht. Ik heb alleen zijn kwaliteiten in het licht gesteld, en het wil mij voorkomen dat dit heel iets anders is.

Harper maakte een ongeduldig gebaar en riep toen uit:

— In ieder geval komt gij voor hem op. Gij steekt die Engelse boef in de hoogte, alsof... alsof hij...

— Ik geloof niet, dat hij, wat men noemt, een boef is, chef, althans viel Curwood hem rustig in de rede. Die indruk maakt hij in het geheel niet.

— Hebt gij hem dan gezien? riep Harper vinnig uit.

— Dat niet, tenminste niet met mijn weten. En ik ga ook alleen maar met zijn daden te rade. Maar ik blijf er bij, dat die man een misdadiger mag zijn,

maar in ieder geval geen schurk, zelfs geen schelm en in het geheel geen boef. Uit alles wat hij doet, blijkt voldoende, dat hij een gentleman is, en niet alleen naar het uiterlijk, want de ergste schavuit kan zich wel manieren aanwennen, die hem een plaats zouden aanwijzen zelfs in de fijnste salons, maar naar het innerlijk. Zouden wij niet ter zake komen, chef?

Harper wierp Curwood een boze blik toe, want hij hield er niet van, dat men hem van zijn apropos afbracht en vervolgde toen:

— Mijnentwege mag hij dan een heer zijn. Een stelende heer is net zo goed een dief als een stelende schooier, en ik zal zo vrij zijn, mijnheer Curwood, die dief met zijn kraag te pakken, zodra ik er de kans toe zie. En ik hoop, dat ondanks uw principes en uw opvattingen, ik u daarbij aan mijn zijde zal vinden.

— Daarop kunt gij natuurlijk rekenen, mijnheer, antwoordde Curwood koeltjes. Ik weet wel wat mijn plicht mij voorschrijft. Mag ik u er op wijzen, dat ik over een half uur een zeer gewichtige conferentie heb met een tweetal van mijn inspecteurs?

Harper wierp Curwood nu een woedende blik toe, en de ander keek hem ijskoud aan, bij wijze van antwoord. Voor geen van de aanwezigen was het een geheim, dat beide mannen het land aan elkaar hadden, en dat beiden hun best deden, de ander het leven zuur te maken. Curwood streefde naar de post van hoofdcommissaris, die echter voorlopig wel voor hem onbereikbaar zou blijven, want Harper was nog geen 33 jaar, en kon dus nog minstens 7 jaren zijn post blijven waarnemen. Harper, op zijn beurt echter, moest zijn baantje tot het uiterste verdedigen, want hij behoorde niet tot de slimsten, hij had in de strijd tegen de Bende een paar lelijke flaters geslagen, en hij wist dat er niet veel meer behoefde bij te komen, of men zou hem van hogerhand proberen te lozen, en dan was het niet twijfelachtig, wie zijn plaats zou innemen.

Alsof de beide mannen elkaar dit zojuist met even zovele woorden hadden gezegd, zo duidelijk sprak de blik, die

zij met elkander hadden gewisseld.

Het was even heel stil in het grote vertrek, en toen begon Harper weer:

— Ik zal mij van iedere appreciatie betreffende de verdiensten van mijnheer John Raffles onthouden en ik zal alleen de feiten als richtsnoer nemen. En die feiten zeggen mij, mijnheeren, dat het nu uit moet zijn, en dat wij, nu de strijd met de Bende volstreden is, waarbij, dit erken ik zelf, Raffles ons goede diensten heeft bewezen, verplicht zijn, gehoor te geven aan het verzoek van de Engelse Justitie tot uitlevering van die man. Maar voor wij daartoe overgaan, hebben wij zelve nog een appeltje met hem te schillen. Ik behoef daartoe slechts de naam te noemen van Thomas Harris...

Weer hield hij op, om snel de kring van commissarissen rond te zien, wier gezichten onderscheidene aandoeningen weerspiegelden, verbazing, nieuwsgierigheid, spot en ook woede.

— Ook in dit geval zal ik mij opnieuw onthouden van elke waardering der persoonlijkheid van mijnheer Thomas Harris, ging Harper voort. Sommigen noemen hem een flessentrekker, anderen gaan verder en noemen hem een gevaarlijke oplichter, ik bepaal mij er toe te zeggen, dat hij buitengewoon rijk is. Gij allen kent zijn geschiedenis van de laatste dagen. Hij werd midden op de dag door de Bende ontvoerd, en diezelfde nacht werd er in zijn woning ingebroken, zijn brandkast werd geplunderd, en de dader was Raffles. Hij werd, als 't ware, op heterdaad betrapt, maar, helaas, vijf of zes mannen schenen nog niet voldoende te zijn, om hem te bewaken, want in het politiebureau van de wijk schudde hij zijn boeien af, alsof deze een paar vuile manchetten waren, en sprong, letterlijk voor uw neus, commissaris Dainty, eerst op uw schrijftafel en toen door een raam, en verdween.

Commissaris Dainty, tot wie deze woorden gericht waren, steeg een bloedrode kleur naar de wangen, schoof onrustig op zijn stoel heen en weer, en hakkelde:

— Niemand had zo iets kunnen voorzien, chef. Als wij van te voren geweten

hadden met wie wij te doen hadden, ja, dan... maar hij riep ons op het laatste ogenblik zijn naam toe, even voor hij naar buiten zou springen. Het spijt mij.

— Ja, dat kan ik mij levendig voorstellen, viel Harper hem sarcastisch in de rede. Nu, ik ga verder. Raffles maakte toen een zeer grote som buit, maar daar schijnt hij nog niet mee tevreden te zijn geweest. De schurken, die Harris ontvoerd hadden, eisten van zijn vrouw een losprijs van 250.000 dollars. En wat doet de Engelse Gentleman Inbreker? Hij gaat Harris uit zijn schuilplaats bevrijden, begeeft zich onder het mom van een der Bendeleden naar mevrouw Harris, in het holst van de nacht, en perst die dodelijk ontstelde vrouw de losprijs af, die zij dan ook dadelijk overhandigt, uit vrees voor haar leven.

— John Raffles heeft nog nooit een mens om zulk een reden gedood, chef, zei commissaris Curwood kalm.

— Mijnentwege. Maar dat wist mevrouw Harris, helaas niet. Zij was bang voor zijn revolver, en zij betaalde. Naar de maan met al je spitsvondigheden. Hij nam haar het kwart miljoen af, en de bandieten visten achter het net.

— Maar daartegen had zij haar man weer terug, merkte Curwood op.

Harper keek hem strak aan, en hernam langzaam:

— Mijnheer Curwood, ik ben geen gedachtenlezer en ik kan dus onmogelijk zeggen, welke wel de gevoelens zijn geweest, die er wakker werden in het gemoed van mevrouw Harris, toen zij 250.000 dollars voor haar verdwenen en weer terug ontvangen echtgenoot moest neertellen. Boze tongen beweren, dat zij er in normale omstandigheden geen 250 dollar voor over gehad zou hebben. Dat raakt mij trouwens niet. Ik heb alleen rekening te houden met het feit, dat John Raffles alleen reeds uit de brandkast van mijnheer Harris een totaal bedrag van bijna 400.000 dollars wist los te peuteren. Primo door inbraak en diefstal, secundo door afpersing, want ik moet er tot mijn spijt aan toe voegen, dat uw agenten, commissaris Dainty, helaas, niet vlug genoeg waren, om Raffles te beletten mijn buit uit het raam

toe te werpen aan een handlanger, die buiten stond te wachten.

Commissaris Dainty mompelde iets onverstaanbaars, maar gaf overigens geen antwoord.

Het was maar al te waar, zijn mannen hadden zich bij die gelegenheid niet van hun snuggerste kant laten kennen.

— En nog ben ik er niet, ging Harper voort, heftig met zijn dik potlood op de tafelrand slaande. Een paar avonden tevoren was een zogenaamde Perzische Prins er in geslaagd, geholpen door een even dubbelzinnige secretaris, voor bijna twee honderd duizend dollar aan juwelen te stelen, tijdens een voorstelling in het stampvolle Olympia Theater, in de zaal, zowel als achter de coulissen, en wist met zijn buit ongehinderd te ontkomen. Welnu, alles duidt erop, dat ook deze stoutmoedige roof, gij ziet wel, commissaris Curwood, dat ik de keizer geef wat des keizers is, ik zeg dus, dat deze stoutmoedige roof eveneens op rekening moet worden geschreven van onze edelmoedige, hoogstaande, onovertrefbare edelman, om meer in de stijl te blijven van mijnheer Curwood. Onze dappere held heeft dus binnen een paar weken tijds omtrent 600.000 dollars weten te stelen, aan juwelen en aan contanten, en, ik vind dat er nu maar eens een einde aan moest komen, want de gehele Bende van het Kwade Oog, met haar uitstekende organisatie en haar duizenden leden, had dan toch nog wel een half jaar nodig, om hetzelfde bedrag

te stelen, waarvan mijnheer John Raffles zich in een paar weken meester maakt. Kort en goed, hij mag ons dan geholpen hebben, maar wij hebben zijn hulp niet meer nodig, en ik heb hier u bijeen laten komen, mijnheeren, om u een opdracht te geven, Raffles zo spoedig mogelijk te arresteren.

Na deze woorden bleef het wederom enige tijd stil in de grote kamer.

De commissarissen wierpen elkaar verstolen blikken toe, toen kuchte er een, een tweede volgde, een derde draaide zijn hoofddekse in zijn handen rond, een vierde bestudeerde de rosetten aan de hoge zoldering, en ten slotte was het weer commissaris Curwood, die uiting gaf aan de gevoelens van alle anderen, toen hij opmerkte:

— Natuurlijk zullen wij u allen helpen, mijnheer Harper, en uw instructies zullen nauwkeurig worden opgevolgd. John Raffles zal dus worden gearresteerd. Ik ben echter wel verplicht u onder het oog te brengen, dat er zich een klein bezwaar voordoet, dat allicht aan uw aandacht kan zijn ontsnapt, waardoor de ten uitvoerbrenging van uw bevelen misschien enigszins vertraagd zal worden.

— En mag men weten, commissaris Curwood, wat dat bezwaar zou kunnen zijn? vroeg Harper ongeduldig, met een boze blik op de spreker.

— O, het heeft eigenlijk weinig om het lijf, zei deze, wij weten alleen maar niet, waar Raffles is.

HOOFDSTUK II

MIJNEN EN CONTRAMIJNEN

De conferentie met de commissarissen van de wijk had omstreeks een uur geduurd, allen waren weer naar hun respectieve bureaus teruggekeerd. Hoofdcommissaris Harper had geluncht in een naburig restaurant, hij was alweer teruggekeerd, had enige verdachten ge-

hoord in een zaak van afpersing, waarvan hij zich heel veel voorstelde, omdat de schuld volgens hem vaststond, en de instructie op een even schrandere als snelle wijze dacht te hebben voorbereid, en nu was het omstreeks half drie in de namiddag.

Juist op dat ogenblik, stond Harper voor een van de ramen van zijn werk-kamer, en keek naar buiten, terwijl hij zijn tanden reinigde met een gouden tandenstoker, toen hij half tot zichzelf half tot de griffier Duke sprak:

— Wat moet Curwood nu al weer van mij? Zou hij soms al iets ontdekt hebben? Daar komt hij aan in de auto.

Er verstreken enkele minuten, toen werd er op de deur geklopt, en een agent kondigde het bezoek van commissaris Curwood aan.

Harper knikte kortaf, zonder een woord te zeggen, een ogenblik daarna stond Curwood in het vertrek, en wisselden de beide mannen opnieuw een van die blikken, die voldoende hun wederzijdse gevoelens van afkeer, men mocht wel zeggen van haat en vijandschap aan de dag brachten.

— Gaat u zitten, commissaris, zei Harper kortaf, terwijl hij zelf achter zijn bureau plaats nam. U komt natuurlijk over Raffles spreken?

Curwood had reeds plaatsgenomen, knikte langzaam, en antwoordde:

— Ik geloof niet dat enig ander onderwerp belangrijk genoeg zou zijn, om beslag te mogen leggen op uw tijd, chef. Ik geloof iets te hebben ontdekt, wat ons van dienst kan zijn, om de verblijfplaats van Raffles op te sporen. Wij hebben een vrouw in de gevangenis, een zekere Maria Kirsch, een acrobate, die een paar dagen geleden een aanslag heeft gepleegd op het meisje Olga Makovska, eveneens acrobate.

Harper wreef zich over het voorhoofd als in diep nadenken verzonken, en zei toen:

— Ja, dat herinner ik mij. Die Duitse vrouw beschuldigde het meisje er, geloof ik, van, betrekkingen te onderhouden met haar echtgenoot. Zij liet door een handlanger, die haar verraden heeft, een van de stalen spandraden half doorvijlen, waaraan de trapeze van dat meisje hing, en zij zou zeker de nek hebben gebroken, als zij niet geholpen was door haar drie mannelijke medewerkers, die zich naar haar toe wisten te slingeren, en haar veilig in het net konden laten vallen.

— Uw geheugen is voortreffelijk, chef zei Curwood, en men wist niet of hij het meende of spottend sprak. Welnu, mijn onderzoekingen hebben zo goed als onomstotelijk vastgesteld, dat op zijn minst twee van die trapeze-werkers Raffles en één van zijn helpers moeten zijn geweest.

Harper slaakte een kreet en riep:

— Maar is die man dan des duivels. Vertoont hij zich dan in alle gedaanten.

— Dat schijnt wel zo, antwoordde Curwood droogjes. Hoe het ook zij, toen ik gisteren die vrouw, Maria Kirsch, eens scherp ondervroeg, nadat zij de daad al bekend had, toen kwamen er zaken voor de dag, die mij op het spoor schenen te leiden van Raffles...

Harper ging rechtop in zijn stoel zitten, staarde de commissaris boos aan, en zei langzaam:

— Gisteren? Heb je haar gisteren ondervraagd? En was dat zo geheim, dat je mij dat vanochtend, gedurende de conferentie niet had kunnen mededelen?

— Pardon, chef, daartoe had ik geen gelegenheid. Ik weet dat ik een verzuim gepleegd heb, en ik nam mij telkens voor, u even op te bellen...

— Wie praat er van opbellen, riep Harper ongeduldig uit. Je had het me kunnen zeggen, toen je hier vanochtend bij me was. Toen hield je je van de domme. Iedereen weet wel hoe het tussen ons staat, maar...

Curwood stond nu op zijn beurt op, en er lag een mengeling van angst en de grootste verbazing op zijn gelaat, toen hij zei:

— Vanochtend? Ik zou vanochtend hier bij u geweest zijn?

— Houdt je me voor de gek? schreeuwde Harper. Ben je hier soms niet geweest met Nick French, met Dainty, en met de anderen, omdat ik jullie heb opgeroepen?

— Opgeroepen? Wanneer? riep Curwood, die nu zelf zeer opgewonden was.

— Vanochtend tegen negen uur. Maar man, wat sta je daar als een zoutpilaar. Je moet toch die oproep ontvangen hebben, anders was je toch niet gekomen. Ik waarschuw je, Curwood, drijf niet de spot met mij, want je kent mij nog

niet. Ik zou...

— Maar ik heb in het geheel geen oproep van u ontvangen, schreeuwde Curwood, die vuurrood was geworden. Ik heb de gehele ochtend in de gevangenis en in mijn eigen bureau doorgebracht. En als ge het niet gelooft, ondervraag dan per telefoon mijn personeel. Ik heb hier geen voet gezet, op mijn woord van eer, en als hier een Curwood is geweest, dan... dan...

Na deze woorden bleven de beide mannen elkaar een ogenblik sprakeloos aanstaren, geheel ontdaan, maar Curwood herstelde zich het eerst, en barstte uit:

— Er kan niet aan getwijfeld worden. Dan is natuurlijk een ander in mijn plaats gekomen, en die ander kan niemand anders geweest zijn, dan John Raffles.

— Maar hoe kon hij voorzien, dat ik de commissarissen zou ontbieden?

— Of hij nu juist dat voorzien heeft, weet ik niet, maar een buitengewoon voorzichtig man als hij is, heeft natuurlijk als volgt geredeneerd: Men heeft mij bij de politie voorlopig niet meer nodig, de Bende is zo goed als vernietigd, ik heb nogal wat op mijn kerfstok, en de hoofdcommissaris van politie zal dus wel gauw strenge maatregelen tegen mij gaan nemen.

— Nu, dat klopt dan ook, zei Harper grimmig. Maar één ding vat ik niet, hoe hij hier heeft kunnen binnenkomen, zonder dat iemand het gemerkt heeft.

— Integendeel, uw hele personeel heeft het gemerkt, hernam Curwood spottend. Maar wat kwam dat er op aan, nu hij zo sprekend op mij leek, dat zelfs gij u vergist hebt? Wij beiden hebben grijze ogen, ongeveer van dezelfde kleur, en als de kleur van de ogen maar eenmaal dezelfde is, dan bestaat er voor Raffles geen gezicht, of hij ziet kans om het na te maken. Mijn neus is misschien wat groter dan de zijne, welnu dan heeft hij de zijne eenvoudig verlengd. Ben ik magerder in mijn gezicht? Dat kan hij gemakkelijk bereiken door het aanbrenge van wat slagschaduwen met een lichtblauwe kleurstof. Verschilt de kleur van mijn haar met die van de zijne? Het zou wat, hij kleurt het zijne, hij

friseert het of hij strijkt het plat, hij maakt er een scheiding in, of hij kamt het naar achteren, al naar behoeven en wanneer dat alles niet voldoende zou zijn, dan zet hij een van die kunstige pruiken op, die hij zelf met zoveel meesterschap weet te maken, en waarnaast de producten van de beste toneelkappers in het niet zinken. Wij behoeven er niet veel langer over te praten, dat Raffles op mij geleken heeft, zoals de ene druppel water het doet op de andere.

Weer zaten de beide politiebeambten enige ogenblikken zwijgend tegenover elkaar, en toen hernam Harper op bittere toon:

— Nu, dat is een mooie geschiedenis. Dus nu weet Raffles alles wat hier besproken is, hij kent alle maatregelen, die wij tegen hem dachten te nemen, en hij kan ze ontlopen en de spot met ons drijven.

— Dat is gelukkig nog niet zo zeker, riep Curwood uit. Want Raffles zal denken, dat zijn bedrog nog niet is uitgelekt.

— Onmogelijk. Hij moet natuurlijk verwachten, dat alles nog vandaag aan het licht zou komen, zodra wij beiden maar met elkaar zouden spreken.

— Maar dat is het juist. Vanochtend om negen uur was ik voornemens een dienstreis te maken, die vier dagen zal duren, ik had reeds alle maatregelen genomen, ik gaf mijn orders, en als Raffles in mijn bureau is geweest, wat niet betwijfeld kan worden, dan moet hij alles hebben gehoord, en niet beter hebben geweten, of ik zou inderdaad op reis gaan, en hem voor minstens vier dagen de vrije hand laten.

De ogen van Harper begonnen te schitteren, toen hij uitriep:

— Dan is misschien nog niet alles verloren, tenminste wanneer 't Raffles niet is ter ore gekomen, dat je niet op reis bent gegaan.

— Dat is zo goed als onmogelijk, riep Curwood opgewonden uit. Luister maar. Ik had daar op het politiebureau mijn valies laten brengen, reeds voor de helft door mijn vrouw gevuld met toiletartikelen en andere reisbenodigdheden, en pakte daarin nog wat paperassen, die

ik wilde medenemen. Toen ik omstreeks half tien vertrok, dat is zowat de tijd, toen hier de samenkomst zal begonnen zijn...

— Dat was om half elf.

— Des te meer reden om aan te nemen, dat Raffles moest geloven, dat ik op reis ging. Want hij heeft door de telefoon natuurlijk het juiste uur vernomen, en toen moest hij zich zo gauw hij maar kon verwijderen, om zich te gaan vermommen. Kwam de zogenaamde Curwood als een der eerste?

— Neen, hij was juist de laatste die binnentrad, want ik herinner me nog, dat ik daarover een aanmerking had willen maken en het eigenlijk vergeten heb.

— Dat ben ik dus misgelopen, merkte Curwood sarcastisch op. Nu, toen ik het bureau verliet, wist ik zelf niet beter, of ik zou een uur later in de trein zitten. Maar toen ik aan het station arriveerde, werd ik daar vanwege het Ministerie van Justitie opgebeld, en ik kreeg het bevel mijn dienstreis nog een paar weken uit te stellen, omdat ik was aangewezen als begeleider van een vijftal Parijse politie autoriteiten, die, zoals gij weet, een studiereis maken door de voornaamste steden van de Verenigde Staten, om er de regeling van het verkeersvraagstuk en nog enkele andere zaken te bestuderen. Dat besluit was pas op het allerlaatste ogenblik genomen en ik had die benoeming alleen te danken, of te wijten, als ge wilt, aan de omstandigheid, dat mijn collega uit Brooklyn, die aanvankelijk was aangewezen om als gids te dienen voor de vijf heren, plotseling ongesteld was geworden. Welnu, het is menselijkerwijs gesproken, onmogelijk dat Raffles daar iets van af weet.

— Kan hij zelf niet getelefoneerd hebben?

— Met welk doel zou hij dat gedaan hebben? riep Curwood uit, een weinig ongeduldig. Dan zou hij immers zijn eigen spel in de wat hebben gegooid. Het was immers juist in zijn kaart gespeeld, dat ik vier dagen van het tooneel verdween. Bovendien, hij wist ook niet aan welk station ik zou vertrekken, want hij kende mijn plaats van bestem-

ming niet. Ik had bevel gekregen om die geheim te houden, en ik weet dus heel zeker, dat ik er op het bureau niet over gesproken heb.

— Dus volgens jou moeten wij ons houden, alsof je werkelijk vertrokken bent, en hem vrij spel laten?

— Ongetwijfeld. Want het is de enige manier, om hem toch nog in handen te kunnen krijgen. Ik zal u eens zeggen, waarom ik dat vermoed. Raffles heeft vanochtend mijn rol gespeeld, en hij heeft kunnen zien, dat iedereen hem hield voor commissaris Curwood. Bedenk nu eens, welke ontzaglijke voordelen het hem zou kunnen opleveren als hij eens vier dagen achtereen mijn rol kon blijven spelen.

Harper uitte een kreet van schrik, van ongelooft ook, en riep uit:

— Dat zal hij toch niet durven?

— O ja, hij zal het wèl durven, antwoordde Curwood rustig. Het zou niet voor de eerste maal zijn. Eenmaal te Berlijn en éénmaal te Londen heeft hij dezelfde grap uitgehaald, en met het grootste succes, dat is te zeggen, dit zijn de beide gevallen, waarvan de politie weet.

Maar niemand kan met zekerheid zeggen, behalve misschien zijn trouwe vriend die hem altijd helpt, of hij deze truc niet vaker heeft toegepast.

— Maar, dan is het niet ondenkbaar... Curwood, bedenk dat eens even. Dan is het niet onmogelijk, dat hij op ditzelfde ogenblik in jouw stoel achter jouw schrijftafel links en rechts bevelen zit te geven.

— Dat is, integendeel, heel goed mogelijk, bevestigde Curwood kalm.

— En daar kun jij zo rustig bij blijven? schreeuwde Harper, die bijna stikte van woede, en wiens ogen uit zijn vuurrood gezicht pulden. Ik zal dadelijk opbellen, zij moeten hem onmiddellijk in je eigen bureau arresteren.

— Nu, ik denk dat hij daar wel tegen gewapend zal zijn, hernam Curwood schouderophalend. Intussen moet er natuurlijk iets gedaan worden. Maar telefoneren in geen geval, want hij is te slim en zal misschien de boodschap even spoedig horen, als de sergeant in het

wachtlokaal van de manschappen. Het is veel beter, maar direct een zestal mannen erheen te sturen, of wacht, het zal nog verstandiger zijn als ik zelf dadelijk terugga, en hem door mijn eigen mannen met de kraag laat pakken, tenminste wanneer hij er op dit ogenblik is, wat wij nog maar moeten afwachten.

Harper was opgestaan, liep een paar malen op en neer in het grote vertrek, met de handen op de rug gevouwen, en toen stond hij eensklaps voor Curwood stil en zei vastberaden:

— Ik ga met je mee.

Curwood begreep wel, dat hij zich onmogelijk kon verzetten tegen een wens van zijn onmiddellijke superieur en hij stemde dus toe.

Hij was reeds naar de deur gegaan, toen de telefoon rinkelde op de tafel van de hoofdcommissaris, die juist bezig was zijn overjas aan te trekken.

Curwood nam zelf de hoorn van de haak, sprak een paar woorden, luisterde, uitte een kreet, legde de hoorn langzaam neer, en zei tot Harper, die hal-

verwege was blijven steken in zijn jas, en verwonderd naar hem keek:

— Zoëven hebt gij gezegd, chef, dat de Bende zo goed als vernietigd was. Ik vrees dat wij tot een andere conclusie zullen moeten komen, want daar-even belt het hoofdbureau van The Bronx op: een half uur geleden, dus op klaarlichte dag, heeft er in de 146ste Straat een brutale bankroof plaats gehad, waarbij drie nog jonge klerken zijn gedood door revolvergeschoten, en waarbij een bedrag van 130.000 dollar is gestolen. De daders zijn met een auto gevlucht, en er is nog geen spoor van hen teruggevonden. Zij hebben in het bankgebouw een paar biljetten achtergelaten, waarop een kwaadaardig, wijdopen-gesperd oog staat afgebeeld, en daaronder de woorden: « Het Kwade Oog leeft nog ». Nu, het schijnt inderdaad nog te leven, chef, en gij zult dus wel verplicht zijn, niet alleen uw aandacht te verdel-en, over Raffles en de Bende, maar zelfs te erkennen, dat gij de hulp van de Engelse Gentleman-Inbreker nog maar moeilijk kunt ontberen.

HOOFDSTUK III

COMMISSARIS CURWOOD

Een ogenblik later reed de snelle twee-zitter zo snel de motor maar wilde lopen en de verkeerslichten het toelieten naar het bureau van politie van het district, waar commissaris Curwood de scepter zwaaide.

Beiden waren zeer opgewonden, en stapten onmiddellijk de wachtkamer binnen, waar de politieagenten, die geen straatdienst hebben, zich plegen op te houden, en waar hij tot de dienstdoende sergeant de wel wat zonderlinge vraag stelde:

— Ben ik hier of ben ik niet hier, Jicks?

— Wel ik zou zeggen, dat u er bent, mijnheer, antwoordde de man verbou-

wereerd, en met een halve grijnslach, want hij wist niet zeker of hij aan een grap moest geloven.

— Ik bedoel, of ik in mijn eigen werkkamer ben.

De brigadier sperde grote ogen op, en stotterde:

— In uw... eigen... werkkamer, mijnheer? U bent toch een half uur geleden weggegaan?

— Zo... zo..., een half uur geleden? herhaalde Curwood, terwijl hij een snelle blik wisselde met Harper, die ademloos toeluisterde.

— Misschien iets eerder, misschien een paar minuten later, maar veel zal het niet schelen, bevestigde de sergeant.

— En... waar ging ik naar toe?

— Wel, u zou naar de 146ste Straat gaan, naar de bank van Hirschmann, waar ze die drie arme jongens hebben doodgeschoten.

— Dat is kras, mompelde Curwood verblekend. Maar wacht eens, dat moest hij natuurlijk ook weten, want het bericht is, zoals vanzelf spreekt, dadelijk naar alle politie-bureaus van de stad doorgezonden. Ik zou alleen wel eens willen weten wat hij daar te zoeken heeft.

Harper, die de korte alleenspraak gehoord had, zei op zachte toon:

— Misschien hoopt hij daar wel een aanknopingspunt te vinden, om op zijn eigen gelegenheid het spoor van de Bende terug te vinden. Het zal hem evengoed verrast hebben als ons, dat Het Kwade Oog nog springlevend is, als wij althans hier niet te doen hebben met een andere troep, die dezelfde truc gebruikt heeft.

— Neen, daarvan is geen sprake, heren Curwood met vaste stem. Het was wel degelijk een biljet van het Kwade Oog, want dat is niet zo gemakkelijk na te maken. Maar hoe dan ook, wij zijn nu wel verplicht, op onze beurt er heen te gaan, en nu met medeneming van een half dozijn stevige kerels. Misschien treffen wij hem daar nog aan.

— Bel Hirschmann op en zeg dat hij de gewaande Curwood aan de praat houdt.

De commissaris haalde de schouders op en zei minachtend:

— Geloof u soms dat Raffles een onnozele ladelichter is, die men bij de neus kan nemen? Alsof hij dat niet dadelijk zou doorzien. Ik geloof dat het nog wel zo goed is, als wij maar rustig wachten tot hij weer terug komt en hem dan hier op het lijf vallen.

— Maar dat kan heel lang duren.

— Al zou het duren tot vannacht, riep Curwood op vastberaden toon.

Hij wendde zich wederom tot de sergeant, die vol verbazing getuige was geweest van dit gesprek, wenkte hem om op de gang te komen, en zei toen met gedempte stem:

— Luister eens goed, Jicks. Wat ik

je vraag moet je niet vreemd voorkomen, het zal je gauw genoeg opgehelderd worden. Hoe laat ben ik vanochtend hier van het bureau vertrokken?

— Dat zal zowat half tien geweest zijn, mijnheer.

— Waar ging ik naar toe?

— U ging de stad uit, maar ik weet niet waar naar toe. U ging naar een van de stations en u nam een taxi.

— Dat heb je heel goed onthouden, Jicks. En hoe laat kwam ik terug?

— Dat zal een uur of twaalf geweest zijn, mijnheer.

Harper keek Curwood verwonderd aan, en zei toen, eveneens zacht sprekend:

— Maar het was ruim drie uur, toen je vanmiddag bij mij kwam. Als hij hier om twaalf uur al was, dan moet je hem toch al eerder hebben gezien?

— U gelooft toch niet, chef, dat ik niet goed bij mijn hoofd ben? zei Curwood koeltjes.

— Denkt u dat ik maar wat comédie gespeeld heb? Geloof u niet, dat de zaak dan al afgelopen zou zijn? Natuurlijk heb ik hem niet ontmoet, om de afdoende reden, dat ik na dit bureau vanochtend te hebben verlaten, er niet eerder ben teruggekeerd dan tien minuten geleden in uw gezelschap. Van het station heb ik mij eerst naar mijn huis begeven, daar mijn valies gelaten, en toen ben ik, zoals mij per telefoon was medegedeeld, dadelijk naar het Ministerie van Justitie gegaan, om daar voorlopig een en ander met vijf Franse politiebeambten te bespreken. Ik heb met die heren geluncht, hun daarna naar hun hotel gebracht, en vandaar ben ik onmiddellijk naar het hoofdbureau gegaan.

— Maar hoe kwam je dan aan de tweezitter met je eigen chauffeur?

— Telefonisch besteld, toen ik met die heren in het hotel was. Dat heb jij toch zeker opgenomen, sergeant?

— Jawel mijnheer, antwoordde de man, die in de grootste verbazing had toegelisterd.

— Waar ergens?

— In mijn eigen telefooncel, mijnheer.

— Dat is gelukkig een eigen lijn, her-

nam Curwood opgelucht. Die is niet zo gemakkelijk af te takken. Zo... zo..., dus om twaalf uur kwam ik terug. En wat heb ik toen gedaan, Jicks?

— Toen hebt u zich in uw werk-kamer opgesloten, en gezegd dat u volstrekt niet gestoord mocht worden.

— Prachtig, zei Curwood luid, en alleen verstaanbaar voor Harper voegde hij er aan toe: Hij heeft zich die tijd natuurlijk ten nutte gemaakt, om al mijn papieren te doorsnuffelen.

— En kan hij iets gewichtigs hebben ontdekt?

— In ieder geval zaken, waarvan de bekendheid voor hem van zeer groot nut kan zijn. Een geheime code met de sleutel, voor telegrafische mededelingen, een heel veldtochtplan, dat vroeger al eens tegen hem werd beraamd, maar dat nog nooit beproefd werd, ofschoon het zeker wel succes zou hebben, volgens mij, en nog meer dingen van belang.

Opnieuw wendde hij zich tot de sergeant, die nog steeds niets wist hoe hij het had, en vervolgde:

— Hoe lang heb ik daar wel gezeten?

— Tot een uur of een, mijnheer. Toen bent u gaan lunchen en u kwam om twee uur terug. Om kwart voor drie zowat kwam er bericht van de bank van Hirschmann en daar bent u toen dadelijk heengegaan.

— Maar voor de duivel, barstte Curwood plotseling woedend uit, heeft dan niemand van jullie ezels mij gevraagd, wat ik hier deed, waarom ik zo plotseling mijn dienstreis opgaf, wat er met mijnheer Tucker zou gebeuren, van het zesde district, die tijdens mijn afwezigheid het commissariaat zou waarnemen, vond niemand het dan iets merkwaardigs, dat ik weer op kwam dagen, terwijl ik in de trein had moeten zitten? Zei mijnheer Tucker niets?

De knieën van de sergeant knikten letterlijk, toen hij stotterde:

— U zei, u zei, dat de reis was uitgesteld...

— Dat is ze ook, maar dat heb ik niet gezegd, driedubbele stommeling, brulde Curwood buiten zichzelf van woede. Dat werd gezegd door Raffles, die hier mijn rol heeft gespeeld. Ja, ver-

wenste idioot, door John Raffles, op wiens aanhouding wij voornemens zijn een prijs van 50.000 dollar te stellen.

De sergeant werd zo wit als een doek en hij beefde nu over zijn gehele lichaam, terwijl hij nauwelijks verstaanbaar zei:

— U was het toch werkelijk, mijnheer. Ik zou er een eed op hebben kunnen doen, dat u het was. U zei tegen mijnheer Tucker, die hier juist in de gang voorbij ging, en u klopte hem daarbij op de schouder: Tucker, ze zijn zo dol op mij, dat ze me nog niet willen missen. Er is een tegenbevel gekomen, en ik moet mijn dienstreis uitstellen. Ga jij maar weer naar je pappot, want het is hier niet zo leuk voor je, waar je je zou voelen als een eend in een vreemde bijt. En toen lachte mijnheer Tucker, en ging weg.

— En daarvoor zal de drommel hem halen, riep Curwood bijna knarsetandend van woede. Nu dan, jij en mijnheer Tucker, en het hele oude-wijvenkransje hier zijn door een sluwe bedrieger voor de gek gehouden. Ik ben hier na tien uur helemaal niet meer geweest en wie er wel geweest is, onder mijn uiterlijk, dat was Raffles. Heb je dat nu goed in je hoofd geprent, uilskuiken?

— Als ik het maar geweten had, jammerde de ongelukkige sergeant. Maar iedereen zou er zijn ingelopen. Ik zou er een eed op hebben willen doen dat u het was. Alles leek op u, uw hele gezicht, en uw stem, en uw manier van lopen, en... en... dan ook...

— Wat ook? Spreek op, kerel? Wat nog meer?

— En dan was er ook nog iets, waardoor we allemaal dachten, het is de baas. Ziet u, als hij zijn mond open deed... dan zag je, dan vond je... dan rook je...

— Wat rook je dan, kwibus? schreeuwde Curwood, vuurrood van drift terwijl de hoofdcommissaris er met een verbeten trekje van zegepraal en spot om zijn lippen bijstond.

— Rum, besloot de brigadier, en het was alsof het woord uit zijn mond kwam, zoals er een kanonskogel wordt afgeschoten.

— Het is goed. Jullie zijn drie dub-

bel overgehaalde stommelingen, daarbij blijf ik. En nu geen woord meer, voordat ik het je beveel, anders zou mischien alles nog mislukken. Ik ga nu heen, want hij mag me vooral niet zien, daar hij anders onmiddellijk aan de haal gaat, en als hij terugkomt van Hirschmann, en weer naar zijn bureau gaat, dan kom je me onmiddellijk inlichten.

— Waar moet ik dan komen, chef? vroeg de sergeant, die allesbehalve op zijn gemak scheen te zijn.

— Ik zal een paar huizen hier vandaan, in de drugstore wachten. Je zegt niemand iets, want hoe minder het weten, hoe minder er ook ezelachtigheden kunnen worden uitgehaald. En houd je domme tronie goed in bedwang, zodat Raffles niet dadelijk aan het knippen van je ogen, of het trillen van je lippen ziet, dat er iets is uitgelekt. Ik heb er al spijt van, dat dat mij zoëven is ontsnapt. Het zou wel zo goed geweest zijn, als jij ook niets geweten had. Maar het ligt er nu eenmaal toe en ik reken er op, dat je je goed houdt en niets verdraadt. Geloof u, mijnheer Harper, dat die maatregelen goed zijn?

De hoofdcommissaris knikte genadig en antwoordde:

— Ze zijn zo goed als in de gegeven omstandigheden mogelijk is. Zodra hij in je bureau is, zullen wij je verwittigen, en dan overvallen wij hem. Maar ik zeg je vooruit, het kan misschien wel lang duren, voor hij terugkeert.

— En ik herhaal u nog eens, chef, dat laat mij volkomen onverschillig, al zou ik de hele namiddag, de hele avond, de hele nacht moeten wachten.

— Dan zou ik nu maar heengaan, riep Harper hem droogjes toe.

— En wat doet u? vroeg Curwood een beetje argwanend.

Harper keek de commissaris een ogenblik met een spottende blik aan, voor hij ten antwoord gaf:

— Je behoeft je niet ongerust te maken, ik zal de eer van zijn arrestatie niet geheel alleen voor mijzelf opvoerden.

— Wij hebben hem nog niet, zei Curwood rustig, terwijl hij de schouders opkaalde. Ik ga naar de drugstore, en zal

daar wachten, tot ik 'n boodschap krijg.

Intussen nam Harper zijn maatregelen. Hij hield de sergeant zoveel mogelijk bij zich, uit vrees dat de man wellicht zijn mond zou voorbijpraten, en hoe minder er wisten wat er geschied was, hoe meer kans hij had, de langgezochte meester-inbreker te vatten. Het is waar, dat die inbreker buitengewoon grote diensten had bewezen aan de politie van New York, tijdens de strijd tegen de Bende, maar dat was een zaak van het verleden, en zijn eigen promotie lag hem nader aan het hart, dan de overweging, dat de diensten, welke Raffles bewezen had, met zijn arrestatie en uitlevering al heel slecht beloofd werden.

Hij had nooit kunnen denken, dat zijn plannen om Raffles onschadelijk te maken, reeds zo spoedig verwezenlijkt zouden worden, en hij was dan ook tamelijk nerveus en opgewonden, toen hij bedacht, dat hij misschien binnen een zeer korte tijd tegenover die sluwe, stoutmoedige schelm zou staan, die het gewaagd had, de rol van een politie-commissaris te vervullen, en in die kwaliteit een onderzoek te gaan instellen bij de bestolen bankier.

Wat eigenlijk het doel was van dat onderzoek, kon Harper niet doorgronden, maar dat was iets, dat Raffles hem zelf wel zou mededelen als het zover was.

De hoofdcommissaris trok zich terug in een klein kantoortje, nadat de beide klerken die daar zaten, waren heengezonden, en waarvan de ramen uitkeken op de brede straat. Er verstreek bijna een uur, en toen kwam de politieauto aanrijden. Er ging een schok door het lichaam van Harper, toen hij naast de chauffeur Curwood zag zitten, of althans iemand die zo sprekend op hem leek, dat men hem voor diens tweelingbroeder zou aanzien.

Harper begreep, dat het er nu op aankwam zich volmaakt te beheersen, want Raffles had scherpe ogen, en de minste trekking van een mondhoek, de geringste beving van een ooglid zou voor hem voldoende zijn om te bemerken, dat er iets niet in de haak was.

De sergeant was ook zo bleek als een

doek, toen hij vol eerbied plaats nam op de stoel, die de hoofdcommissaris hem had aangewezen, en wachtte.

Zo ver mogelijk van het raam blijvend, zag Harper, hoe er drie of vier mannen uit de wagen stapten, welke dadelijk verder reed, en die vervolgens het gebouw binnen gingen. Hij herkende de inspecteur van politie French, en een paar detectives van de wijk.

Het was duidelijk, dat Raffles zich volstrekt van geen gevaar bewust was, want nu hoorde Harper zijn luide stem beneden in de vestibule, en hoorde ook, dat hij zich daarop blijkbaar naar zijn werkkamer begaf, op de eerste verdieping gelegen, en welke geen tien meters verwijderd was van die van het kantoor-tje, waarin Harper zich ophield.

Nu hoorde hij stappen in de gang, een deur die werd geopend en weer gesloten, en toen werd het weer stil.

De hoofdcommissaris en de sergeant keken elkaar een ogenblik zijwendend aan, en toen zei Harper zacht:

— Nu wordt het tijd. Ga naar beneden, naar het wachtlokaal, neem twee mannen, en vat post onder het raam van de kamer van mijnheer Curwood, want de man, die wij hebben moeten, is in staat, uit het raam te springen, als hij zich bedreigd ziet en geen andere uitweg weet. Zeg dat zij schieten, zodra hij maar de minste poging tot ontsnapping langs die kant waagt. Ik zal voor de rest zorgen. Als je die mannen hebt uitgezocht, dan ga je direct naar je eigen kantoor-tje en wacht daar tot je door hem wordt opgebeld, want dat zal hij wel gauw doen. Haast je een beetje.

Volijverig verliet de sergeant het vertrek, daalde snel de brede trap af, en koos in het wachtlokaal twee stevige agenten uit, met wie hij even fluisterend sprak, en die daarop hun revolvers omgespten, en het politiebureau verlieten, om daar schijnbaar toevallig te gaan post vatten onder het raam van Curwood's werkkamer.

Toen ging de sergeant naar zijn eigen kantoor-tje en hij was daar nauwelijks of de telefoon ging over, en hij werd

bij Curwood ontboden.

Met moeite hield hij zijn stem zo goed mogelijk in bedwang, en legde de haak weer op het toestel. Toen hij de deur opende, zag hij Harper daar al staan, met vier agenten, uit de krachtigste gekozen, en die blijkbaar popelden om het zaakje te klaren.

— Heeft hij opgebeld? vroeg Harper zacht.

— Ja mijnheer.

— Vooruit dan. Naar boven. Je klopt aan, je gaat binnen, en wij komen tegelijk met je mee naar binnen.

— Maar er is nog een zijdeur in zijn kamer, chef, fluisterde Jicks, alsof hij bevreesd was, dat de geheimzinnige dubbelganger daar boven hem zou kunnen horen.

— Je hebt waarachtig gelijk, bromde Harper nerveus. Dan moet ik nog twee man hebben, om ook bij die deur op wacht te zetten, en goed gewapend.

— Maar waarom twee? Ik doe verstandiger als ik er nog maar vier neem.

— En mijnheer Curwood in de drugstore... moeten wij hem niet inlichten? vroeg Jicks aarzelend.

— Niet nodig, antwoordde Harper kortaf, en zich even op de lippen bijtend. Hij zou hem misschien kunnen zien aankomen, en dan zou alles bedorven zijn. Nu naar boven, en jullie lopen zo zacht als katten, kerels, of jullie liggen er onherroepelijk uit.

De kleine stoet ging de trap op, nog vermeerderd met vier agenten, die het zijvertrek zouden binnegaan, waarop de tussendeur in het kabinet van de commissaris uitkwam.

De agenten deden erg hun best, en maakten zo weinig mogelijk gerucht.

Bleek als een doek, en alsof hij op het punt stond, een leeuwenhol binnen te treden, tikte Jicks op de deur, noemde zijn naam, en trad op hetzelfde ogenblik binnen, op de voet gevolgd door Harper en vier politieagenten, waarvan er twee met hun revolvers, en de beide anderen bovendien met hun rubber knuppels gewapend waren.

HOOFDSTUK IV

RAFFLES DOET EEN VOORSTEL

Curwood of wie hij dan mocht zijn, zat voor zijn grote schrijftafel, dicht bij het raam, bladerend in een groot dossier, en keek om, teneinde iets tot de sergeant te zeggen.

Maar toen hij achter hem de blauwe uniformen zag, en daarachter weer de kleine gedaante van de hoofdcommissaris, toen bestierven hem de woorden op de lippen.

Harper had natuurlijk vaak horen gewagen van de onbegrijpelijke vlugheid van de Grote Onbekende, en nu had hij voor de eerste maal gelegenheid, om te kunnen constateren, dat die verhalen geenszins overdreven waren.

De gewaande commissaris vloog op, en de zware stoel voor zijn lessenaar vloog met grote vaart tegen de benen van de sergeant, die het dichtst bij hem stond en onder het uiten van een vloek zijn evenwicht verloor en de vloer mat. De bedrieger was in een ommezien bij het raam, dat al op een kier openstond, en duwde het verder open. Een enkele blik overtuigde hem natuurlijk, dat daar de weg was afgesneden en hij vloog naar de tussendeur en rukte ze open. Wat hij daar zag, moest hem wel dadelijk de overtuiging geven, dat ook die terugweg voor hem was afgesneden, en van dat ogenblik af, werden zijn bewegingen langzaam en afgemeten; hij glimlachte.

Het was alles zo wonderlijk vlug gegaan, als op een trucfilm, dat Harper niet eens goed besepte, dat zijn plan gelukt was, toen de man, tegen wie elf anderen zich gekeerd hadden, reeds op hem toetrad, en hoffelijk zei:

— Het is mij aangenaam, mijnheer Harper, thans eens persoonlijk kennis met u te maken. Ik had echter niet gedacht, dat het onder deze omstandigheden zou zijn. En, helaas, ik moet wel tot de ervaring komen, dat er zelfs in

het beste plan nog wel eens zwakke plekken kunnen zijn, die het in duigen doen vallen. Gij zult het wel weten, een ketting is niet sterker dan de zwakste plek in één schakel. Wat mijn zwakke schakel geweest is, weet ik nog niet, maar ik kan het wel zowat bevroeden. De dienstreis van mijnheer Curwood is zeker op het laatste ogenblik afgesprongen?

— Dat hebt gij geraden, antwoordde Harper grijnslachend, en nog nauwelijks in staat om zich goed bewust te zijn, dat die man, tegen wie hij een gehele veldtocht op touw had menen te moeten zetten, daar reeds nu als een gevangene voor hem stond, in levende lijve, zonder slag of stoot, en zonder dat er bloed gevloeid was.

— Het is jammer, hernam Raffles op een toon van berusting. Ik had misschien wel wat al te hoog gemikt. Zo ziet men alweer, wie het onderste uit de kan wil hebben, krijgt het lid op de neus. Mijnheer Harper, ik maak u mijn compliment, want naar alle waarschijnlijkheid zijt gij zelf de bedenker geweest van dit uitstekende plannetje om mij te pakken te krijgen.

— Alweer geraden, gaf Harper ten antwoord, terwijl hij zich in de kleine magere handen wreef. Zijt gij van plan u zonder verzet over te geven?

— Maar mijn waarde heer, welk een vraag, zei Raffles met hoog opgetrokken wenkbrauwen. Men kent mij, misschien ten onrechte, buitengewone hoedanigheden toe op het gebied der ontvluchtungskunst, maar om heen te breken tussen tien revolvers door, dat is zelfs van mij wel een beetje te veel verlangd. Ik geef mij dus zonder slag of stoot gevangen, en ik kan alleen maar betreuren, dat mijn hulpverlening aan de politie op deze zonderlinge wijze vergolden wordt.

— Wij hebben onze plicht te doen, mijnheer, antwoordde Harper bars. Zulke sentimentele overwegingen mogen wij niet doen gelden. Ik zal de laatste zijn om te ontkennen, dat uw hulp ons van groot nut is geweest, maar aan de gerechtigheid moet in ieder geval voldaan worden, en...

— Geen woord meer, mijnheer Harper, ik begrijp het volkomen, viel Raffles hem in de rede. Gij staat in dienst van de gerechtigheid, en die moet tot iedere prijs zegevieren. Nu, ik wil volstrekt geen vurige kolen op uw hoofd stapelen. Als ik u geholpen heb, dan was dat minder uit tedere liefde voor de justitie, die gij op zulk een hoog voetstuk plaatst, dan wel uit behoefte aan rechtvaardigheid, en die zaken verschillen nogal van elkander. En voor de rest deed ik het terwille van de sport. Mag ik vragen wat uw plannen zijn?

— Mijn plannen? herhaalde Harper verbluft, wel, ik ben van plan, u aanstonds naar de gevangenis te laten overbrengen in Centre Street en u zo gauw mogelijk een verhoor af te nemen. Ik ben ervan overtuigd, dat gij ons zeer belangrijke mededelingen kunt doen.

— O, er zouden boekdelen over te schrijven zijn, zei Raffles met een expressief gebaar. Jammer genoeg echter moet ik vrezen, dat ik niet al te breedvoerig zal kunnen zijn, er zijn zoveel zaken, die ik liever voor mij zou houden.

Harper haalde even de schouders op, en vroeg toen, Raffles scherp aanziende:

— Waar zijn uw medeplichtigen?

— Gij bedoelt misschien mijn medewerkers? verbeterde Raffles op vriendelijke toon. Dat valt niet zo gemakkelijk te zeggen. Laten wij elkaar goed begripen, ik weet wel waar zij zijn, maar ik deel het u liever niet mede. Ik zou het onaangenaam vinden, wanneer ik hen vanavond zou moeten mededelen, dat ik jegens hen indiscreet was geweest.

— Vanavond? Wat bedoelt gij daarmee? Denkt gij dat ook uw medeplichtigen vanavond gearresteerd zullen zijn.

— Dat niet, maar dan zal ik weer vrij zijn, denk ik.

— Kom, kom, houdt op met die groot-

spraak, zei Harper ongeduldig. Wij weten dat gij heel knap zijt op dat punt, dat hebben wij nog slechts een week geleden kunnen ervaren, toen gij zijt ontsnapt uit het politiebureau. Maar ditmaal gaat gij regelrecht naar de gevangenis, en daaruit ontkomt men niet zo gemakkelijk.

— Wie weet, zei Raffles langs zijn neus. Ik heb bepaalde redenen om vanavond weer vrij te zijn, en... willen wij een weddenschap aangaan, mijnheer Harper?

Het enige antwoord was een vloek en een ongeduldig stampvoeten.

— Durft gij niet? Nu, ik dring er niet verder op aan. Maar de New Yorkse armen krijgen 50.000 dollar van mij, als gij mij morgen nog uw gevangene kunt noemen. Maar daar zie ik, dat één van uw medehelpers, gij bemerkt wel dat ik het woord medeplichtigen niet gebruik, met die glimmende sieraden komt aandrigen, waarvan uw Godin der Gerechtigheid zich bedient bij de handhaving van haar gezag. Hier zijn mijn handen. Aha, ik zie dat deze heel wat beter zijn dan de armzalige vodden, waarmede men mij een week geleden beledigde, en die ik kon afschudden, alsof het oude, te wijde manchetten waren. Deze zijn heel wat sterker, en ook van beter fabrikaat. Mijnheer Harper, ik ben tot uw dienst.

Met de koud glanzende boeien om zijn polsen, maakte Raffles een beleefde buiging, toen de deur openging, en Curwood op de drempel verscheen.

Deze overzag in een ogenblik de toestand, wierp Harper een woedende, en tegelijk minachtende blik toe en zei:

— Luister eens, dat was eigenlijk niet volgens de afspraak. Ik had de auto gezien, anders zat ik nu waarschijnlijk nog in de drugstore.

— Je aanwezigheid was totaal overbodig, Curwood, zei Harper met een schamper lachje en een lelijk licht in zijn ogen. Ik kon het wel alleen af, zoals je ziet.

De commissaris beet zich op de lippen, en zei niets meer.

Toen floot hij zacht tussen de tanden, keek Harper nog eenmaal aan, en drentelde met de handen in de zakken het

vertrek uit. Harper wist dat hij zich een doodsvijand gemaakt had. Er was er in dat vertrek nog een, die dat wist en dat was John Raffles...

— Breng hem weg, en neem alle mogelijke voorzorgen, beval Harper grimmig. Zijn gezicht bevalt mij niet. Zitten die boeien wel goed vast? Neen, ik houd niet van zijn gezicht. Hij zou in staat zijn om zijn woord te houden. Dadelijk naar de gevangenis, daar zullen wij hem ondervragen, en over een paar dagen kan zijn proces een aanvang nemen.

— Tot een proces heb ik het, tot mijn spijt nog nooit kunnen brengen, zei Raffles op nederige toon. Ik zou het wel leuk vinden als het ditmaal zover zou komen, maar ik denk dat het wel niet zal gaan, ik heb andere, en nuttiger werkzaamheden. Mijnheer Harper, luister eens goed naar mij.

Raffles deed een stap in de richting van de hoofdcommissaris, die onwillekeurig een gebaar maakte als wilde hij zijn revolver grijpen, en vervolgde:

— Ik heb u een voorstel te doen. Het is een soort van compromis. Als ik zeg, dat ik vanavond op vrije voeten zal zijn, dan is dat werkelijk geen grootspraak van mij, want, wat ik mij voorneem, dat breng ik ook meestal ten uitvoer. Maar het zou voor u niet aangenaam zijn, hierbij te moeten toezien, en daarom stel ik u liever ronduit voor, mij weer de vrijheid te geven.

Harper haalde de schoudera op, alsof hij twijfelde aan het verstand van de ander, en zei:

— Dan zou ik wel gek zijn. De vrijheid hergeven aan John Raffles, nadat men hem eenmaal in handen heeft? Hoe komt gij er toe om het mij voor te stellen?

— Dat is heel eenvoudig, mijn waarde mijnheer Harper. Ik vraag slechts dienst voor wederdienst. Zoëven wees ik er reeds terloops op, dat ik de politie, niet zonder succes, geholpen heb bij de moeilijke strijd tegen het Kwade Oog. Ik beroem er mij niet op, verre van daar, ik voer het alleen aan om u de overtuiging bij te brengen, dat het werkelijk beter is een Raffles naast, dan tegenover u te hebben.

— Praatjes. Je bent naast ons, en tegelijkertijd tegenover ons geweest, riep Harper kwaad uit. Je hebt bij de 200.000 dollars aan juwelen gestolen in het Olympia Theater, onder het mom van een Perzische prins, of wou je soms ontkennen, dat jij dat geweest bent?

— Ik zou het antwoord liever aan de politierechter geven, als gij het goed vindt, antwoordde Raffles hoffelijk.

— Voor mijn part. Maar de inbraak bij Harris? Was dat soms niet jouw werk?

— Dat was het, en ik geloof te mogen zeggen, dat het goed werk was.

— De afdreiging van het kwart miljoen, dat je van zijn ongelukkige vrouw hebt afgenomen? Deed jij dat of niet?

— Mijnheer Harper, ik deed het, en ik heb er volstrekt geen berouw van. Misschien zijt gij niet van alles op de hoogte, maar ik kan u verzekeren, dat mijnheer Harris een buitengewoon groot zwendelaar was, en nog is. Hij heeft zijn millioenen letterlijk cent bij cent bijeen gestolen, en ik nam er hem slechts een betrekkelijk klein deel van af. Overigens zijn vrouw had er al op gerekend dat kwart miljoen uit te betalen aan de benedeleden, die haar man hadden ontvoerd. Ik trad dus als het ware slechts op als hun penningmeester.

— Met zulk een penningmeester zijn zij mooi opgescheept, riep Harper schamper. Zij zullen er wel geen cent van gezien hebben.

— Geen halve, antwoordde Raffles lachconiek. Dat was natuurlijk ook mijn bedoeling.

— Hoe het ook zij, dat geld kwam je niet toe, het is roof, diefstal, verduistering, afpersing, hoe je het noemen wilt, en toen je dat deed, stond je niet naast ons, maar tegenover ons.

— Laten wij het dan zo opvatten, mijnheer Harper. Maar, gelooft gij, met de hand op het hart, dat het Kwade Oog zo goed als uitgeroeid zou zijn, indien ik u daarbij niet had geholpen?

— Eerlijk gesproken, neen, dat geloof ik niet.

— Dat waardeer ik, mijnheer Harper. Gij zegt overigens niets dan de waar-

heid. En nu ga ik verder. In de bank van Hirschmann is vanochtend een brutale roof gepleegd, en drie arme jongens zijn daarbij lafhartig neergeschoten door die moordenaars en dieven. Ik vermoedde aanstonds, dat wij hier te doen hadden met een restantje van de Bende, en daarvoor was het niet eens nodig, dat ik er kennis van kreeg door de ontvangst van dat biljet, met het kenteken der Bende er op geschilderd. Daarom ging ik er heen. De politie was er al aan de gang, maar, zonder u te willen beledigen, mijnheer Harper, ik geloof niet, dat zij sterk is in het ontdekken van de daders van zulke aanslagen. Ik echter meen zeker te weten, dat ik in staat zou zijn, die schurken te achterhalen.

— De schurken... en het gestolen geld?

— Beiden. Maar daarvoor zou ik natuurlijk op vrije voeten moeten zijn.

— Prachtig. De schurken zoudt gij natuurlijk aan de politie uitleveren?

— Dat spreekt vanzelf.

— En het gestolen geld?

— Dat is een andere zaak; daar zoudt gij geen cent van zien.

— Aha, dat zoudt gij zeker dadelijk teruggeven aan Hirschmann?

— Hirschmann zou er een deel van krijgen, een heel klein deel. Het grootste gedeelte zou ik behouden.

— En dat terwijl er drie jongelieden vermoord zijn? hernam Harper sarcastisch. Ik meende wel eens gehoord te hebben, dat dit tegen uw beginselen strijdt.

— Dat doet het ook, zei Raffles koeltjes. Maar Hirschmann is al niet heel veel beter dan Harris. Luister maar eens. Twee van die drie arme kerels van zijn bank zijn lafhartig vermoord, en hij denkt er niet aan, aan hun weduwen ook maar een cent uit te betalen. Ik heb daar opzettelijk naar geïnformeerd. Daar zou hun vakvereniging wel voor zorgen, meende hij. Zij waren gevallen als slachtoffers van hun beroep, en dat kwam overal voor. Nu, ik zal hem eens tonen, wat het zeggen wil, als men zich het lot niet wil aantrekken van degenen, die voor ons gewerkt heb-

ben, die zelfs voor ons gedood worden. Mijnheer Harper, ik herhaal mijn voorstel van zoëven. Mijn vrijheid in ruil voor mijn hulp.

— Neen, antwoordde Harper kortaf. Ik denk er niet aan. Nu heb ik je, Raffles, en we denken je te houden.

— Is dat uw laatste woord?

— Mijn allerlaatste.

— Die roof en die driedubbele moord moeten dus niet gewroken worden?

— Dat zal de politie wel opknappen.

— Dat valt nog te bezien. Ik lees wel eens dagbladen, en daarin vind ik heel veel over op klaarlichte dag gepleegde aanrandingen, diefstallen, berovingen, maar daarentegen zeer weinig van arrestaties.

Harper werd bleek van kwaadheid, toen hij uitriep:

— Wij zullen deze zaak wel tot klaarheid weten te brengen, ook zonder uw hulp. Je voorstel is te dwaas om ook maar een moment in overweging te nemen, ik wijs het af. Mannen, brengt hem weg en denkt erom wat ik je gezegd heb. Houdt hem scherp in het oog, en overtuig je voortdurend dat hij de boeien nog aan heeft. Hij is een duivelskunstenaar, en tot alles in staat. Ik kom zo gauw mogelijk naar de gevangenis toe, en zal met de directeur spreken. Ik zal hem wel opbellen, dat ik kom. Neem de grootste wagen en laten er minstens zes man bij hem blijven.

— Mijnheer Harper, u bewijst mij al te veel eer, zei Raffles met een diepe buiging. Ik ben dus wel verplicht, voorlopig afscheid van u te nemen, en ik hoop alleen maar, dat het u niet zal berouwen, mijn voorstel af te hebben geslagen, dat toch zo billijk was. Heren agenten, ik ben tot uw dienst.

Een paar minuten later was de « Black Mary », zoals de grote gevangeniswagen genoemd werd, reeds komen voorrijden en door acht agenten omstuwd, verliet Raffles het politiebureau, en stak het trottoir over, zich niet al te zeer haastend, en blijkbaar zeer in zijn humeur, want hij floot.

— Wat doe je daar? vroeg sergeant Jicks, die mee zou gaan, op grimmige toon.

— Ik fluit, brigadier.

— Dat hoor ik waarachtig ook wel. Maar het klinkt wat verdacht; het is geen bekend wijsje. Geef jij soms seinen?

— Ik? riep Raffles met een onschuldig gezicht. Wat een aantijging. Hoe durf je zo iets te veronderstellen, brigadier? Ik fluit, een compositie van mijn eigen vinding.

En weer ging een reeks schelle, duidelijk boven het stadsrumoer uit verneembare fluittonen de lucht in.

— Laat dat, beval de brigadier streng. Seinen of geen seinen, een gevangene mag niet fluiten.

— Een wrede maatregel, zei Raffles hoofdschuddend. En toch draagt het fluiten ertoe bij, onze gemoedstoestand op te heffen uit zijn verdrukking. Maar ik laat het er niet bij, sergeant. Ik zal er de Vereniging tot Zedelijke Opheffing van Gevangenen van op de hoogte brengen.

Raffles stapte de gevangeniswagen binnen, alsof hij een bruidskoetsje binnenging, en de brigadier had het zo druk met hem, dat hij niet eens opmerkte, hoe in de verte eveneens gefloten werd, op een even eigenaardige wijze, alsof het een antwoord was op het schelle gefluit van de arrestant...

HOOFDSTUK V

RAFFLES WINT ZIJN WEDDENSCHAP

De rit duurde nauwelijks een kwartier, de zware gevangenispoort werd geopend, de auto reed de binnenplaats op, cipiers kwamen toesnellen, het stalen hokje werd opengesloten, en Raffles kwam uit de auto stappen. Tot grote verwondering van allen zagen zij daar een arrestant, gekleed in de sobere, donkerblauwe uniform van een commissaris van politie, zwaar geboeid, die haastig naar binnen werd gebracht, en voorlopig opgesloten in de cel, waarheen de gevangenen worden gevoerd, voor men hen naar de directeur heeft geleid.

Daarna ging alles vlug in zijn werk. Raffles moest zijn uniform afleggen, maar een gevangenispak mocht men hem nog niet aangeven, daar hij zelfs nog niet voor was geweest, en alleen nog maar figureerde in de rol van verdachte of beklagde. Op zijn aanwijzingen werd er uit het hotel, waar hij het laatst gelogeed had, een pak gewone burgerkleren gehaald. Hij moest een bad nemen, en toen kwam natuurlijk ook zijn ware gedaante te voorschijn, nadat het warme water het laagje kleurstof van zijn gelaat had afgespoeld.

De ware Raffles kwam te voorschijn, het licht gebronsde gelaat met de regelmatige trekken, de soms zo zwaar-moedige, soms toornig fonkelende, grijze ogen, de krachtig gesneden mond, het hoge voorhoofd, en de edele lijnen van de aristocratische neus.

Raffles kleedde zich aan, zacht voor zich heen neuriënd, en blijkbaar in het beste humeur van de wereld, en als men de cipier eens had kunnen ondervragen op dat ogenblik, betreffende zijn gemoedstoestand, dan zou hij hebben geantwoord, dat hij zich allesbehalve op zijn gemak gevoelde, en met graagte de hem gegeven opdracht aan een collega zou hebben overgedaan. Hij was reeds lang bij het vak, en hij had steeds een diep ingeworteld wantrouwen gekoesterd tegen fluitende, neuriënde en vooral glimlachende gevangenen.

Er werd een soort optocht gevormd, nadat men Raffles weer de boeien had aangedaan, en die trok van de badkamer het allereerst naar het vertrek van de directeur, op de tweede verdieping van het grote gebouw gelegen, en enige minuten later stond Raffles, geflankeerd

door de cipiers, tegenover een man met een scherp getekend gelaat, doordringende, grijsblauwe ogen achter de grote glazen van een hoornen bril, spierwit haar, en een tamelijk lange baard, die hij met veel zorg scheen te onderhouden.

Hij had een stapeltje papieren voor zich liggen, waarin hij nog enige tijd bleef lezen, toen Raffles reeds voor hem was gebracht.

Hij legde de vellen langzaam neer, vestigde zijn blikken strak op het gelaat van de man die daar tegenover hem stond, en keek hem lang aan, zonder iets te zeggen. Toen zei hij afgemeten:

— Ik wil het eerlijk bekennen, John Raffles, ik had niet verwacht, dat ik oud genoeg zou worden, om u in levende lijve voor mij te zien. Dit bewijst, dat de faam van uw stoutmoedigheid en vooral van uw slimheid u reeds is voorgegaan. Gij hebt onder verschillende vermommingen aan onze politie grote diensten bewezen, en haar geholpen, om de Bende van het Kwade Oog ten onder te brengen...

Raffles maakte een kleine buiging, die een hoveling niet zou hebben misstaan, en de directeur vervolgde:

— Dit mag ons natuurlijk niet weerhouden onze plicht te doen. Ik lees hier, dat gij er van beticht wordt, eerst in het Olympia Theater, vervolgens ten huize van mijnheer Thomas Harris bedragen te hebben gestolen, in juwelen zowel als contanten, die tezamen het half millioen dollar te boven gaan. Het behoort niet tot mijn bevoegdheid, u de vraag te stellen, want dat is een vraag van de Justitie, maar ik zou toch wel eens willen weten, waar gij dat geld gelaten hebt.

— Dat kan ik mij levendig voorstellen, mijnheer, zei Raffles beleefd, en hij herhaalde zijn buiging.

De directeur fronste even de wenkbrauwen en hernam:

— Gij wilt dat zeker niet mededelen?

— Maar dat spreekt toch immers vanzelf, mijnheer. Door het mede te delen zou ik dat geld kwijtraken, en ik ben integendeel voornemens, het te houden.

De directeur haalde de schouders op, en zei:

— Welk nut kunt gij daar nu nog van hebben? Wat zoudt gij met dat geld willen uitrichten? Geloofst gij soms dat gij er in de gevangenis iets aan zult hebben?

— Zo dwaas ben ik niet, mijnheer, antwoordde Raffles glimlachend.

— Welnu dan? Gij zult hier eerst verhoord worden, zoals vanzelf spreekt, en de instructie zal al heel spoedig beëindigd zijn. Het is mijn zaak niet, maar ik kan u wel zeggen, dat gij voor die diefstallen in ons land naar alle waarschijnlijkheid tot een langdurige celstraf zult worden veroordeeld.

— Tenminste, als men ze kan bewijzen, merkte Raffles op, en weer hoog hij.

— En zou dat moeilijk zijn, denkt gij?

— Uiterst moeilijk, zo niet onmogelijk, luidde het antwoord. Bedenk zelf maar eens, mijnheer de directeur. Men zegt dat ik als een Perzisch prins het Olympia Theater heb bezocht, ruim een week geleden, en daar een opruiming heb gehouden onder de juwelen der schatrijke bezoeksters. Alles goed en wel, maar waar zijn die juwelen dan? Heb ik ze? Waar is mijn woonplaats? Zijn ze daar gevonden? Is er iemand die durft beweren, dat ik die Pers was, en niemand anders?

De directeur beet zich op de lippen, want hij moest de logica van deze opmerkingen volmondig toegeven. Het zou zeer moeilijk vallen, in dit geval voldoende bewijzen van schuld te verzamelen.

Hij trommelde ongeduldig met zijn gouden potlood op de vloei legger, verschoof enige papieren, en zei toen:

— Dat mag zijn zoals het is, dat is een zaak van het Openbaar Ministerie. Maar de inbraak in het huis van Harris, de afdreiging van een kwart millioen dollar, ten nadele van zijn vrouw, die zullen toch wel te bewijzen zijn. Gij haalt uw schouders op? Nu, laten wij daar dan maar niet verder op ingaan. In elk geval, uw uitlevering wordt gevraagd door de Engelse regering, wij hebben het telegrafische verzoek daaromtrent reeds ontvangen, en zodra de

formaliteiten vervuld zijn, zult gij worden ingescheept, naar Londen worden overgebracht, en daar gevonnist worden. Zou het dan niet beter zijn, maar aanstonds te bekennen, wat gij met het gestolen geld gedaan hebt?

— Het spijt mij meer dan ik u zeggen kan, mijnheer, daarover mag ik mij niet uitlaten, zei Raffles. En wat mijn uitlevering betreft, zover zijn wij ook nog niet.

— Ja, ik heb van uw dwaze weddenschap met de hoofdcommissaris gehoord, riep de directeur grimmig uit. Ik houd het voor grootspraak, evenals hij deed. Uit deze gevangenis ontsnapt men maar hoogst zelden, mijnheer Raffles, Lord Lister, of hoe gij anders wordt genoemd.

— Zelden, maar men doet het dan toch.

— Gij zult het niet doen, wees daar maar zeker van. Hudson, ik behoef je deze man zeker niet in je bijzondere aandacht aan te bevelen. Hebt u de formulieren, vlug wat, ik heb meer te doen.

Het was duidelijk te zien, dat de directeur uit zijn humeur was, en snel werden de nodige formulieren ingevuld. Raffles moest zijn naam plaatsen in een groot register, en hij deed dat met een van de tien of twintig handtekeningen, die hij zich eigen had gemaakt voor soortgelijke gebeurtenissen, en toen werd hij tenslotte naar zijn cel gebracht.

Spoedig had Raffles gelegenheid op te merken, dat al dadelijk de instructie van zijn zaak geopend was, want reeds een uur later werd hij weer uit de cel gehaald, en maakte hij de reis naar het hoofdbureau van politie, waar hoofdcommissaris Harper hem een langdurig verhoor dacht af te nemen. Dacht, want met deze gevangene was, zoals men dat noemt, geen land te bezeilen. Raffles antwoordde op hetgeen hij verkoos, hij zweeg als het hem goeddacht, en reeds na een kwartier moest Harper, bijna stikkend van woede, hem weer laten gaan, nog even wijs als toen hij hem had doen ontbieden. Raffles bekende niets, hij liet het over aan de welwillendheid van de politie en de justitie, zowel als aan haar schranderdheid en haar

ijver, om de nodige bewijzen voor zijn schuld bijeen te brengen.

Toen Raffles weer zou worden weggeleid, nog altijd geboeid, om naar de Black Mary te worden gevoerd, en reeds op de drempel van de deur van het grote vertrek stond, riep Harper hem horend achterna:

— En hoe staat het met de weddenschap, mijnheer John Raffles?

— Wel, die zal ik winnen, antwoordde Raffles laconiek. Het is nu pas twaalf uur, ik heb nog de tijd.

De gevangene werd teruggebracht, hij kreeg zijn middagmaal, hij zag nu en dan het gelaat van een cipier voor het kleine luikje in de celdeur, en een paar ogen die hem aandachtig opnamen en een paar uren verstreken.

Toen werd de deur van zijn cel opnieuw geopend, en de hoofdcipier, vergezeld door zijn beide satellieten, vertoende zich opnieuw.

— Aha, de heren komen mij zeker uitgeleide doen? riep Raffles op vrolijke toon.

— Dat mocht je willen, bromde Hudson. We zullen het wel uit je krijgen, mijnheer Raffles.

Wat dit te betekenen had, begreep Raffles onmiddellijk. Hij zou naar de Politierechter worden gevoerd die zijn bureau had in één der vleugels van het New York County Court House oftewel Paleis van Justitie, dat, zoals wij mededeelden, door een luchtbrug in verbinding stond met de gevangenis, zodat men de verdachten van het ene gebouw naar het andere kon overbrengen, zonder genoodzaakt te zijn, hen over straat te vervoeren.

Om de lippen van Raffles verscheen een flauwe glimlach...

Met Raffles kon men niet voorzichtig genoeg zijn, en het was op last van de hoofdcommissaris, dat men hem de boeien had laten aanhouden.

Toen zij op de drempel van de deur stonden, wendde Hudson zich tot de gevangene en wilde iets zeggen, toen hij getroffen werd door de bleke kleur van diens gelaat, de doffe ogen en de smartelijk vertrokken mond.

Het was alsof de gevangene plotse-

ling hevige lichamelijke pijn leed.

— Wat is er? vroeg de cipier ruw.

— Niets, of bijna niets, een aanval, mompelde Raffles, een ogenblik steun zoekend tegen de stalen deurpost.

— Ga nog maar weer even binnen, ik zal een glas water voor je halen, of de dokter, als het moet, zei hij toen. Wat zijn dat voor aanvallen?

— Het hart, antwoordde Raffles nauwelijks verstaanbaar en met zijn geboeide handen op de borst drukkend. Laat die dokter maar. En het water ook, het zal wel gauw weer over zijn. Maar ik vrees dat ik jullie niet lang meer tot last zal zijn. Loop niet te vlug, zo gaat het alweer.

Zwijgend ging het viertal verder en nu en dan moest Raffles hijgend stilstaan, om weer op adem te komen.

Aldus bereikte men, nadat een paar ijzeren deuren waren opengesloten, het begin van de luchtbrug, die naar het Paleis van Justitie voerde, en die even lang is als de straat breed, dat wil zeggen bijna twintig meters.

Deze gang of tunnel, van ijzer en beton gemaakt, heeft, zoals reeds werd opgemerkt, aan iedere kant vier ramen, die niet getralied zijn, maar van dik spiegelglas zijn voorzien, en die men niet kan openen.

Zij zijn boogvormig en reiken bijna tot aan het dak van de overdekte loopgang, die van de vloer tot het gewelfde plafond nauwelijks twee meter hoog is.

De drie cipiers wilden hun gevangene snel over de luchtbrug voeren, maar juist voor het tweede raam stond Raffles plotseling stil, met een akelig verwrongen gelaat, en kreunend als iemand die hevige pijn lijdt, terwijl zijn knieën onder hem knikten, en hij beide vuisten op de borst drukte.

Hudson, vrezend dat zijn gevangene op de plaats zou sterven, en niet goed wetend wat hij doen moest, keek radeloos rond, toen Raffles met zwakke stem zei, steunzoekend bij een der cipiers:

— Water, in godsnaam water.

— Ga water halen, Jim, beval Hudson kortaf. Ik geloof dat hij op zijn laatste benen loopt. En vlug een beetje, en ga meteen maar de dokter halen. Het zweet

staat hem op het voorhoofd.

Een van de cipiers snelde weg.

Hudson keek naar buiten, nog altijd radeloos, en alsof hij vandaar hulp verwachtte in dit zeer ongewenste geval.

De straat was tamelijk wel verlaten, zoals gewoonlijk, maar in het midden van die verlaten weg kwam langzaam, maar steeds vaart vermeerderend, een ladderwagen van de brandweer aanrijden.

Hudson vond het heel weinig belangrijk, en keek alweer naar zijn gevangene en dat was misschien niet heel verstandig van hem, want hij had anders kunnen zien, dat onder het rijden de ladder werd opgedraaid, die nu een schuine stand aannam, en bij goed toekijken had hij moeten opmerken, dat de uiteinden zich tenslotte juist bevonden op dezelfde hoogte als het raam, waarvoor zijn gevangene half was neergezakt, zich vastklemmend aan het lichaam van de tweede cipier, die al evenmin wist wat hij doen moest. Want de borst van de gevangene ging als een blaasbalg, uit zijn keel kwam een rochelend geluid, en hij scheen ieder ogenblik in zwijm te zullen vallen.

De zware brandweerwagen kwam intussen met steeds snellere vaart naderbij, en het volgende ogenblik zou hij onder de luchtbrug doorrijden.

Het volgende gebeurde met zulk een ongelooflijke snelheid, dat de hoofdcipier er naderhand zelf van getuigde, dat het geleken had op een snelverschietend droomgezicht.

Er klonk een vervaarlijk lawaai van dik glas, dat in grote stukken omlaag kwam, en te pletter viel op een stenen vloer, en het uiteinde van een ladder kwam een klein stukje naar binnen steken, terwijl overal houtwerk versplinterde en glad afknapte.

De cipier tegen wie Raffles aanhing, voelde zich eensklaps zijn revolvertas ontnemen, tegelijkertijd met zijn ledere gordel, die de gevangene reeds had losgegespt, zonder dat de cipier er iets van bemerkte had.

En voor Hudson zelf tijd had een gebrul van woede te slaken, of van verbazing, of van schrik, had een hevige

vuistslag hem reeds geveld en het volgende oogenblik had Raffles zich door het raam gewrongen, en de stijlen van de ladder gegrepen, die op hetzelfde oogenblik omlaag schoof, terwijl de wagen een klein eindje achteruit reed om vrij te komen van de luchtbrug. Een onderdeel van een seconde later stooft de brandweerwagen met verbazende snelheid vooruit, zwenkte de hoek van Centre Street om, en was om de hoek verdwenen, alvorens de van zijn revolvertas beroofde cipier kans had gezien, het wapen van Hudson los te maken uit de holster, en door de ruit van het tegenovergestelde raam op de vluchtelingen te schieten.

Toen was het natuurlijk al veel te laat en de man kon naderhand zelfs ternauwernood met enige zekerheid verklaren, hoeveel brandweertuig op de wagen waren geweest, en zelfs of zij wel inderdaad een uniform hadden gedragen.

Hij maakte slechts nutteloos een zuiver rond gaatje in het glas van het raam, en dat was alles wat hij kon bereiken.

Zo versuft was de man, dat hij daar nog altijd stond, met de revolver in zijn hand, toen de derde cipier kwam aanlopen met een glas water in de hand, met de dokter van de gevangenis hijgend en puffend op zijn hielen.

Het was een verre van vrolijk gezelschap, dat daar bijeen was op de luchtbrug met haar totaal vernield raam, haar bewusteloze hoofdcipier, de bewaker met zijn glas water, en de ander met zijn nutteloos vuurwapen.

Deze schutter was de eerste die in

staat was om met moeite te stamelen:

— Je zou, je zou toch... gezworen hebben, dat hij op sterven lag. Hij zag helemaal blauw en zijn ogen puilden uit de kassen.

— Nu, dat hebben jullie knap gedaan, zei de geneesheer sarcastisch. Hij heeft een truc toegepast, die nog maar al te dikwijls slaagt, en waarop jullie voorbereid hadden moeten zijn. Hij heeft eenvoudig zijn adem heel lang ingehouden, en... komedie gespeeld. Nu, ik zou hier maar niet blijven staan, want daarmee maak je niets goed.

Dit was inderdaad een voortreffelijke raad, en de twee cipiers stormden dan ook weg, terwijl de geneesheer zich bezig hield met de juist bijkomende Hudson. Het tweetal ijelde regelrecht naar het kabinet van de directeur.

Deze keek verstoord op, bij die onverhoedse inval, en vroeg, zich tot een der cipiers wendend:

— Wat betekent dat, Sparrow? Wat kom je hier eensklaps binnenvallen? Wat is er gebeurd?

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer de directeur, hikkelde Sparrow, meer dood dan levend. Ze hebben mij gezegd, dat die Raffles een weddenschap heeft aangegaan met hoofdcommissaris Harper, dat hij voor de avond viel zou zijn ontsnapt uit de gevangenis...

De directeur stond langzaam op, en vroeg bijna toonloos:

— Wat zou dat?

— Wel, mijnheer de directeur, Raffles heeft het met glans gewonnen.

HOOFDSTUK VI

DE BANKROOF BIJ HIRSCHMANN

De brandweerwagen reed in snelle vaart Centre Street bijna geheel ten einde, en stopte op de hoek van een bijna verlaten zijstraat.

Raffles, Brand en Henderson, de bei-

de laatsten met brandweerhelmen op het hoofd en lange olieassen aan, sprongen op de grond, lieten de ladderwagen voor wat hij was, snelden de zijstraat in, en betraden een nauw steegje, waar geen

levende ziel te zien was op dat ogenblik.

Achter de openstaande deur van een oud huis ont deden Brand en Henderson zich snel van hun jassen en helmen, zowel als van de valse haartooi, die hun zulk een krijgshaftig uiterlijk had gegeven, terwijl Raffles daarentegen haastig de pruik opzette, en zich de baard omdeed, die Brand hem zonder een woord te spreken had toegestoken.

Tien seconden waren nauwelijks verstreken, of zij traden alweer naar buiten, gingen het slop verder uit, traden onder een poort door, en bevonden zich in Park Street, grenzend aan het kleine Columbus Park, waar de Bowery op uitkwam, die naar Washington Square leidde.

Hierop komen wel acht of tien verkeerswegen uit, en zij hadden dus de keuze.

Zonder zich in het minst te overhaasten, namen zij een bus in noordelijke richting, niet tegelijkertijd, maar na elkander, en ruim een uur daarna waren zij weer verenigd in het kleine huis, in New Rochelle, dicht bij Long Island Sound, dat Raffles niet lang geleden gehuurd had, en dat bij de politie tot op dat ogenblik nog volkomen onbekend was, tenminste niet als de verblijfplaats van de langgezochte, onvindbare Gentleman-Inbreker.

De drie mannen zaten bijeen aan de ronde tafel, en nu pas stak Raffles glimlachend beide handen uit naar zijn trouwe helpers, en zei:

— Voor de zoveelste maal moet ik jullie beiden weer danken. Ik had weliswaar gewed, maar het was ditmaal een gewaagde weddenschap. Groot was de kans dat ik zou verliezen, en als je mijn fluitsein vanochtend niet aanstonds begrepen had...

— Maar ik begreep het heel goed, riep Brand uit. Het was kort maar duidelijk: houdt de luchtbrug in het oog, neem een ladderwagen. Dat was niet voor tweemaal uitlegging vatbaar, en je ziet dat het niet eens zo moeilijk was.

— Je denkt soms wel eens anders over dergelijke akkefietjes, Charles, merkte Raffles fijntjes op. Maar dan

moeten zij jezelf betreffen. Als het om mij gaat, schijnen de moeilijkheden niet te tellen. Voor de drommel, waar had je die uitstekende wagen vandaan, hoe kwam je aan die uniformen?

— Om met het laatste te beginnen, die uniformen leverden volstrekt geen moeilijkheden op, we hebben ze eenvoudig gehuurd bij een theatercostumier, die er massa's van in voorraad had. Het was trouwens maar een oliejas en een van die rare zuidwesters met een koperen plaat aan de voorkant, die hier de brandweerlui op het hoofd dragen. Ik erken, lastiger ging het met de ladderwagen.

We hebben uren moeten zoeken, en toen hielp ons het geluk, want wij vonden het ding, waarmee wij je zijn komen afhalen, voor de deur van een reparatiewerkplaats staan, waar het vehikel zeker juist moest worden afgehaald. Wel, wij maakten korte metten, Henderson ging maar dadelijk achter het stuurwiel zitten, ik nam mijn barse stem aan, ik krabbelde een zogenaamd volgbriefje op een blaadje van mijn bloc-note, dat ik de werkmeester toestak, en voor de man goed en wel begreep wat er aan de hand was, reden wij al met de wagen weg. Ik zag dat hij ons nog lang na keek, want hij had zeker al een blik geworpen op de achterzijde van mijn volgbriefje, waarop ik geschreven had: Wij nemen die wagen maar in bruikleen, het is voor een grap.

— Je bent een duizendkunstenaar, Charles. Zag je me tijdig?

— Nu, om je de waarheid te zeggen, had je geen half uur vroeger overgebracht mogen worden, want dan zouden wij te laat zijn geweest. Wij hielden ons nu maar, of er iets niet in orde was met de motor, maar ik hield voortdurend de gang in het oog, of de luchtbrug, zoals je het noemen wilt, totdat ik iets zag bewegen achter het raam, alsof daar een man ineenzakte, en al herkende ik je trekken niet, ik begreep dat het niemand anders kon zijn dan jij. Nu, de rest had niet veel om het lijf. Ik zat achter het stuur, en terwijl we reden draaide Henderson de ladder op, de rest weet je. Het ding botste met

zoveel kracht tegen de dikke spiegelruit-ten, dat zij in scherven gingen. Maar hoe heb jij het weten aan te leggen, om je de begeleiders van het lijf te houden?

Raffles legde in korte woorden uit wat hij had gedaan, en toen hij zijn verhaal gedaan had, lachten de drie mannen zacht, elkander met tintelende lichtjes in de ogen aanziende.

— Die arme Harper zal erg op zijn neus kijken, riep Brand opgewonden uit. En toch is het aan één kant jammer, dat je de weddenschap gewonnen hebt.

— Hoezo? vroeg Raffles verwonderd.

— Wel, nu krijgen de New Yorkse armen hun vijftig duizend dollar niet.

— Die krijgen zij wel, amice, thans niet omdat ik de weddenschap won, maar bij wijze van dankbaarheid. En nu hebben wij daarover genoeg gepraat, en zullen wij eens spreken over ons plan...

— Om nog vannacht naar Londen terug te keren, vulde Brand de zin aan.

Raffles keek hem hoofdschuddend aan en zei op bestraffende toon:

— Je bent toch onverbeterlijk, Charles. Wij kunnen immers onmogelijk teruggaan, voor ik volbracht heb wat ik tot Harper zei.

— Wat zei je hem dan wel?

— Wel, dat ik de dieven wilde opsporen, die het geld van de bank van Hirschmann hebben gestolen, en drie arme drommels van klerken hebben vermoord. Ik ben bijna zeker dat die bankrovers tot de Bende behoren, en ik zal niet rusten voor zij hun verdiende loon hebben gekregen.

— Maar dat noem ik gekkenwerk, riep Brand uit. Jij zelf sprak zoëven van het inwonertal van New York, en nu zou je zelf iets willen verrichten, waartoe je de politie niet in staat acht.

— Ik werk met andere middelen, amice, dat weet je toch wel, en ik heb wat meer houvast dan de politie, hernam Raffles kortaf.

— In welk opzicht? vroeg Brand, die zich volstrekt niet scheen te kunnen verenigen met het denkbeeld, dat zijn verblijf in New York nog langer nodig was.

— Dat zal ik je zeggen, antwoordde Raffles. Je weet dat ik, vamoehdend, als

commissaris Curwood vermomd, naar de bank van Hirschmann ben gegaan, om daar inlichtingen te vragen. Ik hoopte dat die vermomming mij nog wat meer voordeel zou opleveren, maar, helaas, beging ik een domheid, ik dacht niet aan de mogelijkheid, dat die dienstreis van onze commissaris Curwood wel eens zou kunnen worden afgelast of uitgesteld. Je weet trouwens wat de verdiende gevolgen van die onvoorzichtigheid geweest zijn. Welnu, ik vernam bij Hirschmann, dat één der vermoorde klerken niet aanstonds dood was, maar nog de kracht had, voor hij de laatste adem uitblies, te verklaren, dat de man, die op hem geschoten had, onder de middelmaat was dat hij wel zes of zeven tanden miste, en dat hij, lopend van de mondhoek tot bijna aan het oor het litteken had van een wonde, die hem niet lang geleden moest zijn toegebracht. Voor het overige droeg de kerel een masker, en voor de politie hebben deze aanwijzingen heel weinig waarde, maar voor mij daarentegen zijn ze kostbaar. Want ik zelf was de man, Charles, die die bandiet zo heb toegetakeld. Of het juist zeven tanden geweest zijn, die ik hem tijdens een worsteling heb uitgeslagen, ik zou het niet durven zeggen, maar in elk geval waren het er toch wel een half dozijn. Ik had als wapen alleen een stuk ijzer, waarmee ik hem neerbokste, en ik weet volstrekt zeker, dat ik hem toen een diepe jaap gaf, ter linkerzijde van de kaak.

Brand, die aandachtig had toegeluis-terd, vroeg nu, met gefronst voorhoofd:

— Je meent dus te weten, wie die man is?

— Ja, hij heet Bud Hare, bijgenaamd Jolly Hare. Waarom men hem « de grappige haas » noemt, dat is meer dan ik kan zeggen, en het doet er ook niet veel toe.

— Prachtig, riep Brand uit. Dan zal ik nu even opbellen naar de politie, meldende dat ik de naam van een der daders van de bankroof ken, de politie arresteert de schurk, wij vertrekken over een uur naar de plek, waar onze vliegmaschine zich bevindt en...

— En als wij ons zouden hebben over-

tuigd, Charles, dat het toestel zich nog altijd veilig op dezelfde plek bevindt, dan zouden wij dadelijk weer terugkeren, naar New York, wel te verstaan, zei Raffles kalm. Want je vergeet een voornamen zaak, en dat is het geld.

— Denk je dan, je van dat grote bedrag te kunnen meester maken, dat Hare en zijn medeplichtigen geroofd hebben? vroeg Brand op een toon van ongelooft.

— Die kans is althans groot. Gaat de politie echter tot een arrestatie over, dan zullen handlangers van de handieten wel dadelijk gereed staan om de buit in veiligheid te brengen. Thans echter waken Hare en zijn mannen er nog over, en het komt mij gemakkelijker voor, het weer af te nemen van hem, dan van handlangers die ik nog niet ken.

— Hij zal het wel niet thuis in een leeg sigarenkistje bewaren, meende Brand schamper.

— En dat geloof ik nu juist wel, hernam Raffles afgemeten. Ik wil nu juist niet zeggen, dat het een sigarenkistje zal zijn, maar hij heeft het geld thuis, daaronder zou ik wel wat durven verwedden. Hij is de leider, hij is zeer wantrouwend, en hij weet ook zijn wil wel aan de anderen op te leggen.

— Maar het is best mogelijk dat hij New York allang achter de rug heeft, riep Brand op een toon van wanhoop.

— Het kan zijn, maar wij weten het niet zeker, en zekerheid is juist in dit geval onmisbaar.

— Denk je dan te weten te kunnen komen waar die schurk zich ophoudt?

— Ik wist waar hij twee weken geleden was, en daar zullen wij gaan zoeken.

— En als hij daar niet meer is?

— Dan volgen wij zijn spoor.

Brand wierp Raffles een onderzoekende blik toe en de onwrikbare uitdrukking van vastberadenheid, die hij op dat mannelijk gelaat zag, overtuigde hem, dat hij er verstandig aan zou doen, iedere poging te laten varen, om Raffles tot andere gedachten te brengen.

Er zou niets anders opzitten dan de beker tot de laatste, bittere druppel te

ledigen.

De jongeman zuchtte eens, en zei berustend:

— Ik zie het wel, er valt niets aan te doen.

Dat Kwade Oog zal ons blijven achtervolgen, tot er letterlijk niets meer van over is, of van ons.

— Niet zo zwartgallig, amice, hernam Raffles, terwijl hij hem de hand op de schouder legde. Alles wijst er immers op, dat de macht van het Kwade Oog aan het tanen is, en dat het Genootschap wel spoedig geheel tot het verleden zal behoren. Nu nog één flinke slag, en met deze schrik van New York zal het gedaan zijn. En nu zullen wij onze voorbereidselen eens gaan maken, want ik waarschuw jullie beiden, dat het wel eens een gevaarlijke onderneming zou kunnen worden, waarbij van weerszijden klappen zullen vallen.

Henderson zei in het geheel niets, maar bekeek met een tevreden uitdrukking in zijn hondenogen zijn geweldige vuist, waarmede hij spijkers door de dikste planken kon slaan, maar Brand zei ironisch:

— Nu, als wij levend uit New York vertrekken, dan zullen wij tenminste nooit kunnen zeggen, dat wij met stille trom zijn vertrokken. Wij zorgen althans voor een waardig slot, dat moet ik zeggen. Waar woont die kerel ergens?

— Ergens in Brooklyn. Het is hier ver vandaan, en wij zullen wat moeten voortmaken.

— Onze vermomming?

— Matrozen, stokers, of dokwerkers zal wel het beste zijn. Wij mogen natuurlijk volstrekt niet opvallen, en als het is, waar ik denk dat het is, dan krioelt het daar natuurlijk steeds van varengasten van allerlei aard. En denk er om, wapen je goed, want het is een gevaarlijke buurt daar, bij al die pieren en aanlegplaatsen van boten en met al die drankhuizen, waar men zeer vlug is met het mes.

— Prettige vooruitzichten, bromde Brand binnensmonds.

Raffles was al opgestaan, blijkbaar bezield met de vurige wens, dadelijk aan de slag te gaan, en vroeg:

— Is onze voorraad vermommingen nog aangevuld? Hebben wij alles wat wij nodig kunnen hebben?

— O ja, alles, tot een doodshemd toe antwoordde Brand sarcastisch.

— Maar Charles, zo pessimistisch heb ik je in lange tijd niet gehoord, zei Raffles lachend. Dat kledingstuk zullen wij hoop ik, voorlopig nog niet behoeven.

— Dat zou mij anders niets verwonderen, nu ik weet, waar je heen wilt gaan, zei Brand. En ga nu maar mee, ik zal je laten zien, welke aankopen ik in de laatste dagen nog heb gedaan. Een halve kelder is er mee gevuld, en je zult tevreden zijn. Er zijn Chinese kleren, uniformen van politie-agenten, zowel als van telegrambestellers, een paar stel dameskleren voor je onderdanige dienaar, en nog te veel om op te noemen.

— Dan zullen wij maar aanstonds aan het werk gaan, riep Raffles vrolijk uit.

De drie mannen begaven zich naar de kelder, zochten daar de kleren uit die zij nodig konden hebben, trokken ze aan, en vermomden zich, door hun gezicht wat groezelig te maken, hetgeen ruimschoots voldoende was voor het doel.

Zij gebruikten een stevige maaltijd, door Henderson bereid, die een uitmuntend kok was, en met brood, kaas, eieren en macaroni wonderen wist te doen, staken hun wapens bij zich, en verlieten toen het huis aan de kant van de rivier, toen de schemering zich reeds als een blauwachtig waas over het druk bevaren water begon te strijken.

— Een uitstekende vondst, dat huis-

je, zei Raffles tevreden. Het ligt goed verscholen, het is van de kant van de rivier zowel als van de stad te naderen, en het heeft twee uitgangen. Men gaat er aan de voorzijde in als een millionaire, deftig in de kleren gestoken en men verlaat het aan de andere kant als een bedelaar.

— Neem mij niet kwalijk, mylord, maar dat is niet zo bijzonder, liet de zware stem van Henderson zich horen. Dat zie je in de Beurs ook.

— Je hebt zowaar gelijk, James, hernam Raffles glimlachend. En daar geschiedt het dikwijls in massa. En nu stil, want deze steeg hier zou oren kunnen hebben. Wij zullen wat minder beschaafd praten, denk er om.

Van dat ogenblik af spraken de drie mannen heel weinig, en niet zonder noodzaak. Hun weg was lang, want zij gebruikten achtereenvolgens hun eigen benen, een motorbus, de subway en de viaductspoorweg, die hen naar het eindpunt bij de Brooklyn Bridge bracht. Het was bijna half tien toen zij tenslotte van de bus stapten. Raffles kende hier goed de weg, en hij liep dan ook aanstonds een tamelijk smalle straat in, flauw verlicht en die volstrekt niet geleek op een van die prachtige, brede verkeerswegen in de wijk van Manhattan, die des avonds en een groot deel van de nacht daghelder verlicht zijn door de reusachtige lichtreclames.

Het plaveisel was slecht, de huizen waren oud en gebrekkig, overal grijsde hier de armoede je tegemoet, hand aan hand gaande met de misdaad.

HOOFDSTUK VII

DE JACHT OP HET GOUD

De drie mannen ontmoetten op hun weg slechts weinig menselijke wezens, die in gebukte houding voortslopen, zoals roofdieren doen, wanneer zij op prooi

zijn in de bossen, die hen zagen geboren worden. Het waren bijna alle mannen, en de twee of drie vrouwen, die voorbijgingen, verdienden die naam nauwe-

lijks meer, het waren slechts wrakken, verongelukt op de rotsige kust van het leven, aangespoeld als wrakhout, giftige bloemen van het trottoir.

Maar deze vrouwen sloegen ternauwernood acht op de slechtgeklede varens-gasten, behalve de laatste, die een poging waagde Raffles aan te houden, en enige flemende woorden tot hem sprak.

Deze bleef een ogenblik staan, keek de vrouw aan, en had grote moeite om in zijn rol te blijven, want het liefst had hij die ongelukkige al het geld gegeven, dat hij bij zich had gestoken. Hij begreep echter wel, dat hij voorzichtig moest zijn, en zich volstrekt niet mocht blootgeven, vooral ook geen geld moest laten zien in deze sombere buurt, waar de misdaad rondwaarde, want niemand kon zeggen of diezelfde vrouw hem dan niet aanstonds haar vrienden op de hals zou zenden, om hem geheel uit te plunderen. En het was er Raffles juist om te doen, het huis waar zich volgens zijn berekening Jolly Hare moest ophouden, zo snel en ongemerkt mogelijk te bereiken.

Raffles vergiste zich geen enkele maal maar stapte flink door, sloeg een paar maal een straathoek om en ten slotte maakte hij een waarschuwend gebaar, en zei fluisterend:

— In deze straat is het. Omstreeks vijf en twintig huizen verder. Maar ik denk niet dat het geraden is, de voordeur binnen te gaan, want dan zal hij aanstonds op zijn qui vive zijn. Die Hare verdient zijn naam met recht, want hij is werkelijk zo vlug als een haas, maar heel wat moediger. En slim als een vos. We zullen dus zo verstandig zijn, naar een bres te zoeken in de muur van zijn vesting, en daar binnen te dringen, om het duidelijker te zeggen, wij moeten over de daken gaan. Ik weet hier een oud pakhuis, dat aan een steeg grenst, waar men zeer gemakkelijk kan binnengaan, en zo op het dak komen, en al zijn de huizen hier niet van gelijke hoogte, gevaarlijk is de tocht niet, want wij hebben wel steilere bergen beklommen. We moeten...

Raffles zweeg plotseling, en tuurde de

straat in.

Bij het schijnsel van een lantaarn zag Brand, hoe de wenkbrauwen van Raffles zich fronsten, en hoe zijn lippen werden oopen genepen.

— Wat is er? vroeg de jongeman zachtjes.

— Er is, dat wij te laat zijn, antwoordde Raffles kortaf. De politie is voor geweest. Daar staat hun auto met gedooft lichten geparkeerd aan de overzij van de straat. Ik kan mij er niet in vergissen.

— Maar, wie zegt je dat de politie juist om Hare komt?

— Het zou al te toevallig zijn, als zij het juist in deze straat op een ander had voorzien.

— Maar hoe kan de politie met mogelijkheid weten, dat Hare met een paar helpers de bankroof heeft gepleegd?

— O, zij kan wel eens een aanval van helder inzicht hebben gekregen, zei Raffles schouderophalend. Er zijn zoveel mogelijkheden. Hare had een minnares, die vroeger al eens bedreigd heeft, zich op hem te zullen wreken, wegens ik weet niet meer wat. Wie kan zeggen of zij hem niet juist vandaag aan de politie verraden heeft? Maar praten helpt weinig, ik moet het feit constateren, dat wij achter het net dreigen te vissen.

— Dreigen? herhaalde Brand. Ik zou zeggen dat daaromtrent geen twijfel bestaat, en dat wij het verstandigst doen, als we maar dadelijk rechtsomkeer maken, zonder te pogen onze vingers tussen de boom en de schors te steken.

Maar Raffles hernam rustig:

— Je kent mij nu toch lang genoeg, Charles, om te weten dat ik mij niet zo gauw voor geslagen houd. Dacht je dat ik de strijd nu al opgaf? Geloof je dat ik er kalm bij zal toezien, dat het geroofde bedrag, dat ik voor een ander doel had bestemd, in handen van de politie zal vallen, en misschien weer aan die schavuit van een Hirschmann zal worden teruggegeven? Ik denk er niet aan. Kom maar gauw mee, wie weet is de politie er pas, en kunnen we haar nog voor zijn.

De drie mannen gingen snel voorwaarts en sloegen een steeg in, welke

Raffles hen had aangewezen. Zij moesten zich wel haasten, want nauwelijks waren zij het oude pakhuis binnengegaan, of achter zich hoorden zij de voetstappen van agenten, die blijkbaar een opdracht hadden gekregen in de steeg post te vatten, voor het geval de bankrovers zouden trachten te ontsnappen, en door de steeg zouden willen gaan.

— Volg mij, beval Raffles zacht. Er is een goederenlift, maar het ding is heel oud, het werkt misschien niet meer, en als het werkt, zal het zoveel lawaai maken, dat men het in Hoboken kan horen.

Raffles had zijn zaklantaarn ontstoken, en bij het zwakke licht daarvan snelden zij de trappen op, aan één stuk door, vijf verdiepingen hoog, tot zij even moesten uitblazen op de bovenste verdieping om op adem te komen.

— En als het nu eens volstrekt niet op Hare gemunt is? vroeg Brand fluisterend.

— Dan zeg ik alleen maar, des te beter, Charles, antwoordde Raffles. En kom nu maar mee, ik weet waaraan ik zijn huis moet herkennen, en we hebben geen tijd te verliezen. Als wij een voorsprong van vijf minuten hebben, zal het mooi zijn.

— Ik voor mij heb het gevoel, alsof Henderson en ik ons vanmiddag gerust de moeite hadden kunnen besparen, je weg te halen uit... je weet wel vanwaar, want ik heb het voorgevoel, dat wij er binnen een uur alle drie zullen zitten, zei Brand droogjes.

— Weg met die pessimistische opvattingen, Charles, zei Raffles bestraffend. Ik ken hier de daken waarschijnlijk heel wat beter dan de politie, en zo gauw zullen zij ons niet hebben gevonden.

De drie mannen waren juist door het dakluik geklommen, toen er op enige afstand snel achter elkaar drie schoten klonken.

Klaarblijkelijk was de strijd reeds begonnen, en wel wat te vroeg, dat moest Raffles erkennen.

— Ik stel voor om maar weer terug te gaan, zei Brand op dringende toon. Het dient tot niets om hier ons hachje in gevaar te stellen, want die agenten

schieten maar raak, en wij zien er nu niet bepaald uit, om vertrouwen in te boezemen.

— O, maar ik wel, viel Raffles hem met een zacht lachje in de rede, en het volgende ogenblik had hij zijn werkpak het slobberige colbert en de wijde broek met kreukels uitgetrokken en zag Brand tot zijn verwondering, dat hij daaronder opnieuw de uniform van commissaris van politie droeg.

— Dat was een kleine verrassing, ging Raffles glimlachend voort, terwijl hij een platte uniformpet uit de zak van het weggegooide colbert nam, en opzette. Ik weet niet welk voorgevoel het mij ingaf, dat ik verstandig zou doen, het mes aan twee kanten te doen snijden. En het is maar goed, dat ik mijn voorgevoelens nooit in de wind sla.

— Maar het nut?

— O, dat zal spoedig genoeg blijken. Het is duidelijk, dat er al ergens agenten tussen de zware schoorstenen en bij de dakgoten verborgen zitten, en als wij hier in deze plunje werden aangetroffen, zouden wij zeker zonder omslag worden meegenomen naar het bureau. Thans zijn jullie voorlopig mijn gevangenen. En ik wil nu wel toegeven, dat ik een betere gelegenheid zal moeten afwachten om de buit in bezit te krijgen, al zweer ik je, dat die gelegenheid zich heel spoedig zal voordoen.

Er klonk weer een schot, gevolgd door geschreeuw, het geluid van een worsteling, een kreet van pijn en woede, en dadelijk daarop weer een schot.

Daar kon niet aan getwijfeld worden. Het gevecht was reeds in volle gang, en de politie had het wild in zijn hol overvallen, maar toch nog niet onverhoeds genoeg, om iedere tegenstand nutteloos te maken.

— Waarop wachten wij nu eigenlijk om ons uit de voeten te maken? vroeg Brand ongeduldig. Ik kan volstrekt niet inzien wat we hier nu nog te maken hebben.

— Ik wel, amice. Ik moet eerst weten, wat er met de buit gebeurt, en wie hem in zegepraal zal wegdragen. Want ik zal natuurlijk de partij moeten aantasten, die het geld in handen zal weten

te krijgen.

— Maar, dat zal natuurlijk de politie zijn, fluisterde Brand opgewonden. Zo'n overval wordt niet met twee of drie man ondernomen, maar met twintig of dertig, en daartegen kan men zich niet verzetten, zelfs niet als men Bud Hare heet.

— Dat stem ik toe. Men kan zich niet verzetten, maar men kan misschien tijdig vluchten. Wij zullen eens zien of hij in staat kan zijn geweest langs de straatzijde te ontkomen. Ga mee, en struikel niet over de dakranden, en over de steunijzers van de schoorstenen.

Het dak was hier plat, met grint bestrooid, hier en daar een schoorsteen, en vrij vlug bereikten zij de uiterste rand aan de kant van de straat, waar Raffles zoëven de politieauto had zien wachten.

Toen zij voorzichtig over de rand keken, na zich languit op het dak te hebben uitgestrekt, zagen zij daar nu drie auto's staan, waaronder een grote patrouillewagen, die twintig manschappen kan overbrengen.

Donkere gedaanten bewogen zich heen en weer, en juist toen de drie mannen het hoofd weer wilden terugtrekken, zagen zij snel achtereen twee lichtflitsen in schuine richting omhoog schieten, onmiddellijk gevolgd door de knal van de schoten. De politie daar beneden had zeker verdachte gedaanten aan de vensters zien staan, en na een korte waarschuwing gevuurd.

— Zij nemen paardemiddelen te baat, bromde Brand. Naar het schijnt wordt er nogal kwistig met de revolvers omgesprongen. Ik stel voor om terug te keren.

— Dit is nu de derde maal, Charles, en je schijnt helemaal te vergeten, dat we langs dezelfde weg niet eens meer terug kunnen, omdat er ook in de steeg politieagenten staan.

— Maar jij hebt toeh de uniform van commissaris aan.

— Dat is waar, maar ik mag mij niet al te spoedig vertonen, anders komt het bedrog dadelijk aan het licht. Het is duidelijk dat die agenten, en de inspecteur die men wel zal aanvoeren, heel pre-

cies geweten hebben wie er van de partij waren, en dus wel wat verwonderd zouden opkijken, als zij mij hier zo eensklaps zagen opdagen. Ik vind de positie hier niet kwaad, goed geschikt als observatiepost, en betrekkelijk veilig.

— Erg betrekkelijk, hernam Brand sarcastisch. Het is hier even veilig als in die loopgraaf in Toulon, na de geallieerde landing in Zuid Frankrijk, die ik mij nog zo goed herinner, en boven welks top je geen leeg sardineblikje kon uitsteken, of er zaten op hetzelfde ogenblik zes kogelgaten in. Stil eens, ik geloof, dat ik hoor lopen.

De drie mannen luisterden ingespannen.

Inderdaad knarste ergens het grint op het platte dak onder haastige voetstappen, en niet van één man, maar wel van drie of vier, en die voetstappen begaven zich in de richting van de steeg, waar de agenten op post stonden.

De drie mannen kropen voort tot zij de voet hadden bereikt van een viertal schoorsteenpijpen, die door stalen tuidraden werden geschraagd.

Overal zag men van die draaiende pijpen, en overal waren ook draden, die men voorzichtig moest zien te ontwijken.

Terwijl ze nog luisterden naar diezelfde schreden, gebeurde er plotseling weer iets onverwachts.

Want eensklaps baadde het gehele dak, of liever het samenstel van daken, die de huizen van het gehele blok dekten, in een zee van licht.

Het was duidelijk, dat de politie de zaken grootscheeps aanpakte, en ergens op een nog hoger gelegen dak een krachtig zoeklicht had opgesteld, hetwelk alle hoeken en gaatjes daghelder verlichtte, behalve natuurlijk die plekken, achter de gemetselde schoorstenen en hoge dakranden, die van de schijnwerper waren afgewend.

En in dat grille licht snelden op een afstand van ongeveer dertig meter enige mannen over het dak, waarvan er een de anderen ver vooruit was, zonder hoed, met verwilderde haren, en die blijkbaar een van de overvallen bankrovers was, die zijn heil zocht in de vlucht. Wel vijftig meter achter hem

snelde een tweede man, die een blijkbaar zwaar valies droeg, dat hem zichtbaar in zijn beweging belemmerde.

Vlak achter deze man, en de hand naar hem uitstrekkend liep een politie-beambte, zijn knuppel in de rechtervuist en gereed om toe te slaan.

De agent, die de man met het valies achtervolgde, had hem bijna ingehaald, en hief reeds zijn rubber knuppel op, om hem neer te slaan, toen hij in zijn blinden ijver struikelde over een der tuidraden, die de schoorstenen hielpen schragen, en languit op het dak viel.

Onmiddellijk bleef de man met het valies staan, keerde zich om, en in het zoeklicht glansde het metaal van een groot, breed mes, dat wel op een slagmes geleek, hetwelk hij hoog had opgeheven, gereed om de gevallen politieman in de nek te treffen.

Maar reeds had Raffles zijn revolver getrokken, mikte even en vuurde.

De bandiet maakte een luchtsprong, onder het uiten van een gebrul van pijn en woede, het mes ontviel zijn hand, hij bracht de hand naar de verbrijzelde schouder, en stortte toen neer op het dak.

Maar de man, die ver voor hem uit had gelopen, en die blijkbaar slechts op zijn eigen heil bedacht was, had reeds even te voren de rand van het dak bereikt, aan de steeg grenzend, die ongeveer vijf meter breed was, en natuurlijk de agenten ontwaard. Hij scheen slechts een ondeelbaar ogenblik te aarzelen, verdween een moment uit het gezicht en kwam terug met een lange ladder, die hij oprichtte, en toen met inspanning van al zijn krachten naar de overzijde schoof, zodat de stijlen nog juist even heenstaken over de dakrand van de tegenoverliggende huizen, die omstreeks een meter hoger lagen dan die van het dak, waarop hij zich thans bevond.

De man moest wel krankzinnig zijn van vrees, om over die smalle ladder, die slechts met de uiterste einden op de dakrand rustte, de overtocht te wagen, en ofschoon Raffles zowel als de politieman met zijn knuppel hem toeschreeuwden om te blijven staan, wierp hij zich

op de knieën en begon tegen de hellende ladder op te klimmen, nadat hij nog tweemaal onder het uiten van een wilde vloek op zijn achtervolgers had gevraagd.

Beide schoten misten en de man kroop verder. Hij was ongeveer halverwege, toen hij een kreet van doodsangst slaakte.

En daar was wel reden toe.

Want een der stijlen was door de bewegingen van de ladder, van de gladde zinken rand afgegleden, en de ander zou zeker dadelijk dat voorbeeld volgen.

De bandiet, het gevaar inziende, trachtte nog terug te gaan, en dat werd juist zijn verderf, want hij zelf trok als het ware de ladder van zijn laatste steunpunt af, en met een oorverscheurende gil stortte hij, na vruchteloos beide handen naar de reddende dakrand te hebben uitgestrekt, in de diepte, waar zijn lichaam te pletter viel op het vuile asfalt van de steeg.

— Blijf zolang hier, beval Raffles fluisterend tot zijn beide metgezellen. Ik zal jullie aanstonds komen halen. Ik moet eens gaan kijken of dat valies bevat, wat ik vermoed.

Onbevreesd trad Raffles te voorschijn in het schelle licht van de schijnwerper, en trad toe op de politieagent, die juist overelnd was gekrabbeld en met een pijnlijk gezicht zijn schenen wreef, die in onzachte aanraking waren gekomen met de harde rand van het gemetselde onderstuk van een viertal schoorstenen.

Raffles zag dadelijk aan de uitdrukking van 's mans gelaat, dat deze op zijn *qui vive* was.

De oorzaak lag voor de hand.

Dergelijke verkleedingen waren voor de politie te New York in die tijd niets bijzonders, en zij hadden geleerd, argwanend te zijn.

Het zou geheel iets anders zijn geweest als Raffles de tijd had gevonden ook zijn gelaat te veranderen, maar thans pasten de keurige uniform en het ruwe, met roet bedekte gelaat tamelijk slecht bij elkaar, en ook Raffles zag dat in, hoewel bijna te laat.

Daar kwam nog bij, dat de agent hem natuurlijk niet gezien had bij het troep-

je, dat op deze expeditie was uitgetrokken, en zich zeker verbaasd afvroeg, hoe hij daar zo plotseling op die uithoek van het reusachtig dakencomplex verzeild was geraakt.

Het was een geluk voor Raffles, dat hij zulk een goed gelaatskenner was, en onmiddellijk doorzag wat er in het gemoed van die plichtsgetrouwe politiebeambte omging.

Hij zag hoe deze reeds zijn fluitje te voorschijn haalde, om zijn makkers, die over de daken verstrooid waren, ter assistentie te roepen, en zei:

— Niet fluiten agent.

Met het fluitje reeds in de hand, vroeg de man:

— Mag ik even om uw identiteitskaart vragen, commissaris? Ik hoop niet, dat u mij brutaal zult vinden, maar wij hebben vandaag nog meer te doen gehad met nagemaakte commissarissen, en ik moet voorzichtig zijn. Voor zover ik weet was u er helemaal niet bij, toen we hier heengingen. Er was een inspecteur, er was een sergeant, en voor de rest alleen maar agenten.

— Ik had gezegd, dat je niet zoudt fluiten, en ik ben er aan gewend, dat mijn bevelen worden opgevolgd, zei hij kortaf.

— Ik had dus gelijk, je bent... bromde de agent, zich krommend in de stalen greep van Raffles vuist.

— Noem de naam maar niet, beste kerel, het zou je maar pijn doen, viel Raffles hem in de rede.

Raffles stak de vrije hand op, en onmiddellijk kwamen Brand en Henderson toesnellen.

— Een heel schrandere agent, die stellig gauw promotie zal maken, zei Raffles glimlachend, de man nog steeds met gekromde arm op het platte dak neerdrukkend. Hij heeft mij doorzien. Het is jammer, maar wij zullen hem onschadelijk moeten maken, anders schreeuwt hij al zijn makkers bij elkaar. James, bindt hem met je riem, Charly je zakdoek.

De strijd op het dak scheen op dat ogenblik reeds bijna volstreden te zijn, want er werd in het geheel niet meer geschoten, en het was weer stil gewor-

den op de daken.

Raffles begreep echter maar al te goed, dat de agenten, die de schijnwerpers bedienden, duidelijk hadden moeten zien wat er voorviel, en zeker niet zouden nalaten, zo gauw mogelijk hun collega's te alarmeren.

De eerste waarschuwing kwam trouwens al op een onverwachte wijze, in de vorm van een karabijnkogel, die Raffles rakelings langs het oor ging, en platsloeg tegen de voet van de gemetselde schoorsteen.

Hij greep snel het valies, opende het vliegensvlug, overtuigde zich dat het gemunt goud en bankbiljetten bevatte en zei:

— Nu wordt het werkelijk tijd, om aan onze terugtocht te denken. Wanneer zij met zulke wapens beginnen, trekken wij aan het kortste einde, en trouwens, ik houd niet van zulke grove effecten. Laten wij zoveel mogelijk dekking zoeken achter de schoorstenen en dan maar het eerste het beste zolderluik in.

Er werd nog wat geschoten, en de korte tocht was gevaarlijk genoeg, maar de drie mannen zorgden er zoveel mogelijk voor, een schoorsteen tussen zichzelf en de schutters te houden, en zij slaakten een verlichtende zucht, toen zij een openstaand dakluik vonden, waar zij zich door lieten glijden.

Op een stikdonkere zolder wachtten zij wel een half uur lang, tot zij niets meer hoorden, en toen slopen zij voorzichtig de verraderlijk krakende trappen af, openden gelijkvloers een glazen deur, die op een binnenplaatsje uitkwam, klauterden over een schutting bevonden zich alweer op een binnenplaats, openden de deur van een groot lokaal, dat een timmermanswerkplaats bleek te zijn, en stonden een ogenblik daarna in een volkomen verlaten, donkere, vrij brede straat, die hen rechtstreeks naar de kade van de East River voerde...

De volgende namiddag ontving hoofdcommissaris Harper een briefje van 'de volgende inhoud:

« Hooggeachte Heer Harper,

» Bescheidenheid siert de mens, maar ik moet u toch even opmerkzaam ma-

ken op de omstandigheid, dat ik mijn weddenschap met u gewonnen heb. Ook het geld van de Bank is in mijn bezit, op een paar honderd dollar na. Ik hoop er een goed gebruik van te maken, heel wat beter althans dan de bankrovers en Hirschmann zelf ervan zouden hebben gemaakt.

Ik verzoek u vriendelijk, het oog te willen vestigen op agent nr. 5049, die zich een zeer plichtgetrouw en schran-

der beambte heeft getoond, tijdens die opwindende episode tussen de schoorstenen, gisteravond. Hij verdient het, dat hij snelle promotie maakt, want hij is een der zeer weinigen, die degene doorzagen, die zich noemt met verschuldigde gevoelens van hoogachting,

Uw. dw. dnr.

JOHN RAFFLES ».

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Piraten en Haaien

HASSELT

77.860 - Limburgse Drukkerijen, N. V.,

Gedrukt in België

10 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TIEN FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 49.— VOOR f 29.⁵⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit : 1. Slaven van Sumuru — 2. De geheimzinnige Sumuru, beide door Sax Rohmer — 3. Het Arsenal Stadion Mysterie — 4. Stanley Matthews ontvoerd, beide door Leonard Gribble — 5. Satan Hall Detective — 6. De Vlam moet sterven, beide door Carroll J. Daly — 7. Moord kan grappig zijn door F. Brown — 8. Het Hoefijzermysterie — 9. Het Mysterie van Kamer 821 — 10. De spookmijn, alle door Frank Gruber.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2273 pagina's.

Deze boeken kostten f. 49, nu **VOOR SLECHTS** f. 29.50, desgewenst betaalbaar met f 3.— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 29.50 of 1e termijn.

Men vermeldt : « Detective Ster - Serie ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266